

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Biblioteca
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 36 (172)
Anul VII
6 septembrie 1958

Iarăși pe pământ.
Mislunea a fost
indeplinită.
Fotografie de
A. MIHAILOPOL

In acest număr:

Pag. 4. — Fotocronica „Flacării”.

Pag. 5-6-7 — Bătălia cu secunde — reportaj de C. Bozbić.

Pag. 7-8 — Izlazul — schiță de Dionisie Șincan.
— Dascălița — poezie de Stelian Cucu.

Pag. 9 — Nebunii — pamflet de Horia Liman.
— Paralizie progresivă — de Bogdan Varvara.

Pag. 10-11 — Pe șantierul prieteniei — de Kliment Țăcev.

— Din lirica R. P. Bulgaria: Vara — de Pavel Matev și Nicovala păcii — de Nikola Marangozov.

Pag. 12-13 — Relon — reportaj de Fr. Urseanu.

Pag. 14-15 — Prin Grădina Zoologică din Moscova — de Corneliu Leu.

Pag. 16-17-18 — Termocentrala Tinereții — reportaj de F. Brunea-Fox.

Pag. 19 — La Dragosloveni, pe urmele lui Vlașuță — însemnări de E. Dascălu.

Pag. 20 — Mai multe filme pentru și despre copii — de M. Marinescu-Sandu.

Pag. 21-22 — Stephen în urma lui Alexei sau de ce a intrat în panică revista americană „Life” — fotoreportaj.

Pag. 23 — În curind, noua stagiune — de Sanda Faur.

Pag. 24 — Cuvinte încrucșate — Sfaturi practice.

Pag. 25 — Moda: pentru primele zile de toamnă.

Pag. 26 — Confruntarea atletilor europeni.

Pag. 27 — În jurul globului.

Pag. 28 — Săptămîna sportivă.

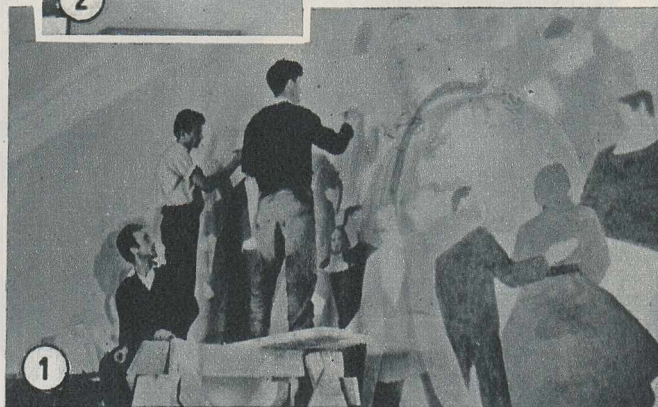
PRIVIȚI

CU NOI

SASE STUDENȚI de la Institutul de Arte Plastice din București au lucrat în timpul vacanței, în mod voluntar, pictura murală din holul Casei de cultură a tineretului din raionul Gh. Gheorghiu-Dej. Subiectele picturii reprezintă: ziua eliberării, scene de muncă din uzine, Artă populară și tradiția, Științele și Artele. În fotografia 1: studenții în timpul lucrului. În fotografia 2: pictură simbolizînd Artă populară și tradiția.

Fotografii de I. CORIBAN

PENTRU LABORATOARELE FACULTĂȚII DE CONSTRUCȚII DIN IAȘI, s-a construit un local adecvat, în care funcționează laboratorul de materiale de construcții, laboratorul de rezistență a materialelor, laboratorul de beton etc. Tot aici funcționează o filială a Institutului de cercetări științifice în construcții, drept sferă de activitate problemele de cercetări, studii, încercări materiale și asistență tehnică pentru construcțiile din Moșcopcești. Accasă interesantă realizare este rodul unui contract de cercetare tehnico-științifică încheiat între Ministerul Învățămîntului și Culturii și Ministerul Construcțiilor și al Materialelor de Construcții.

Fotografie de L.

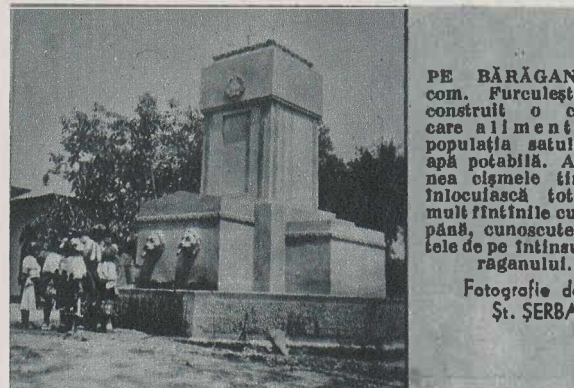

TIMIȘOARA — PORT? Da, port la Bega. Pe canalul Bega sosesc zilnic vase încărcate cu legume și zarzavaturi proaspete, care transportă apoi articole industriale pentru cooperativele sătești; pe aici sosesc pasageri din satele ce nu au legături cu orașul și tot... portul Timișoara este punctul de plecare în frumoasele excursii ce se fac pe Bega pînă la ecluza din Sîmbrului. Pentru a face față cerințelor tot mai mari, s-a amenajat recent un debarcader nou, de 420 m lungime, cu platforme anexe de descărcare.

Fotografie de M. IVANCIU

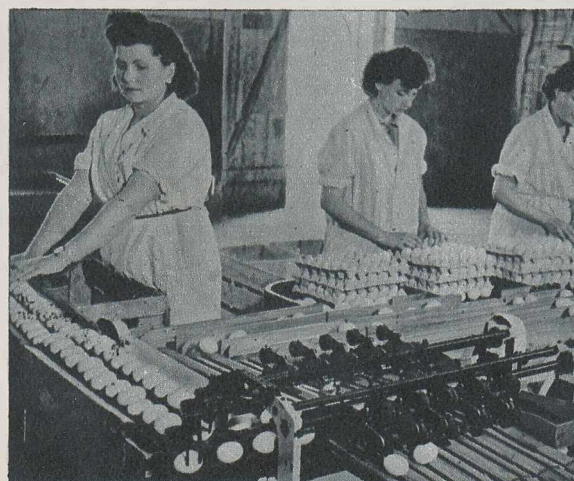

400 KILOGRAME a atins unul dintre cei 100 de porci pe care îi crește colectivista Elena Mayer de la C.A.S. — Zăbrani, raionul Lipova.

PE BĂRĂGAN, com. Furculești, construit o clădire care alimentează populația satului cu apă potabilă. Aceasta înlocuiește tot mult fîntînile cu apă, cunoscute încă de pe întinsul răganului.

Fotografie de Șt. ȘERBAI

70.000 DE OUĂ sortează zilnic cu această mașină echipa condusă de Marta Stana, de la centrul de selecționare a ouălor din Șoara.

Fotografie de M. IVANCIU

ÎN TINEREȘTE BĂTRÎNUL IAȘI! Noile blocuri de locuințe muncitorești, cu sute de apartamente confortabile, ce se ridică unul după altul, alături de fabricile și uzinele create în anii noștri de democrație populară, schimbă aspectul bătrînului Iași, dîndu-i o înfățișare nouă, tînerească.

SALUT ÎNĂLȚIMILOR!

**UA VICTORIE A ȘTIINȚEI
TEHNICII SOVIETICE:
S. S. a lansat o rachetă având
ord 2 cîini la 450 km. altitudine**

39 (Aerpress) — 1956
După coborîrea pe pămînt de la
înălțimea de 450 km, aerea s-a
de la care se va coborîra în U.S.S.
pe pămînt numai
a fost de 212 km.
Un succesul tehnologic extraordinar
în domeniul științelor rachetei
a fost stabilit, ceea ce a dus la
trăiește în jurul axei verticale și a ac-

național au fost lansate un număr
interplanetară de unde s'ar putea de
dispara spre măsurare compozi-
țin raketelor înălțime în înălțime;
în spațiul cosmic și măsurare compo-
și a temperaturii atmosferice în
spațiul cosmic, conservarea încon-
ședință la altitudinea de 450 km.
Este necesar să se realizeze și alte
cercetări, spre a se putea integra-

care au explodat înainte de a se ridica în aer, sentimentul de invidie este de înțeles.

La întrebarea — poate fi construită o rachetă care să readucă pe viitorii astronauti pe pămînt? — oamenii de știință sovietici au răspuns categoric „da!” Care om, privind de acum înainte o hartă a bolții cerești, va mai avea simțămîntul că privește harta unor lumi inaccesibile? Care romantic, privind de acum înainte luna, nu va avea simțămîntul că distanța spre acest astru s-a micșorat enorm?

Ne apropiem de ziua cînd primii oameni se vor imbarca pe nava interplanetară. Amatorii nu lipsesc. Ei s-au făcut cunoscuți de pe acum. Există la Moscova (și ce oraș din lume ar fi mai nimerit pentru aceasta?) o Comisie pentru zborurile interplanetare. Aici sosesc scrisori din toate colțurile lumii. „Doresc să zbor spre stele” — scrie Viktor Borodai din îndepărtatul Ust Kamenogorsk; „Mă ofer voluntar pentru zborul pe un satelit al pămîntului” — scrie Jesus Castilio din și mai îndepărtatul Mexic; „Vă trimit fotografia mea” — scrie Jean Pierre Charpentier, elev din Paris, care arată că a început să învețe limba rusă, limbă absolut necesară în prima navă interastrală (încă un motiv de invidie pentru „New York World Telegram and Sun” — nimeni nu s-a gîndit pînă în prezent că limba engleză ar fi indispensabilă primilor astronauti...). Noii Icarî sînt gata să aducă salutul lor înălțimilor cosmice. Ei sînt chiar siguri că-l vor aduce: tehnica sovietică n-a înșelat și nu înșală niciodată pe nimeni. A rămas celebru răspunsul pe care o cunoscută somitate americană în probleme atomice l-a dat acelor gazetari care au întrebat ce vor găsi primii americani care vor ateriza în lună:

— Ruși — a răspuns laconic specialistul american.

Toți recunosc: cineștea de a deschide drum omenirii în cosmos revine Uniunii Sovietice. De pe înălțimile istoriei, oamenii sovietici se pregătesc pentru saltul spre înălțimile universului. Anilumină au un concurent serios: anii-socialism!

Radu ȚULESCU

O rachetă sovietică a dus mărturia geniului uman la o înălțime de 450 km deasupra pămîntului. Revenind pe pămînt, aceeași rachetă a adus cu ea salutul cosmosului, o dată cu noi dovezi că spațiul sideral nu ne e inaccesibil.

În mai 1957, ziarele au publicat o fotografie puțin obișnuită: un savant sovietic plimba cu mîndrie trei cîini. Neobișnuitul consta în faptul că unul dintre aceste animale se întorsese dintr-o călătorie de la înălțimea de 212 km deasupra pămîntului. N-a trecut nici un an și jumătate și numele a două alte animale fac înconjurul lumii: Belianka și Pestraia au fost propulsate în cosmos, au atins înălțimea de 450 km, au zburat prin spațiu revenind — caz unic — nevătămate pe pămînt.

Concluziile sînt însă limpezi, la îndemîna oricui: Uniunea Sovietică a realimat prioritatea pe care o are în cucerirea spațiului cosmic. „Racheta sovietică s-a întors exact în sectorul fixat” — scria pe prima pagină „New York World Telegram and Sun”. Cînd e binecunoscut cîte rachete ameri-

Săptămîna trecută, a sosit în țara noastră, domnul Malcolm Adiseshiah, director general adjunct al U.N.E.S.C.O. În fotografie: sosirea oaspetelului pe aeroportul Băneasa.

**Fotocronica
FLACĂRII**

Fotografia de mai sus păstrează imaginea unuia din dansurile pe care Ansamblul de stat de cîntece și dansuri din R. Cehoslovacă — aflat în turneu la noi în țară — le-a prezentat, săptămîna trecută, pe scenele teatrelor de vară bucureștene. Aplauzele vii ale publicului au mărturisit, o dată cu admirația pentru bogățiile muzicale și coregrafice ale folclorului cehoslovac, și prietenia caldă ce ne unește de poporul țării vecine.

De curînd, s-a deschis în Capitală expoziția de aparate tehnice medicale fabricate de întreprinderea „Karl Zeiss”-Jena din R.D.G. Fotografia reprezintă o imagine de la deschiderea expoziției.

Zilele acestea, „Brigada celor nouă Lan” din R.P. Chineză a făcut o vizită la sediul Comitetului Femeilor Democratice din R.P.R., unde a fost întâmpinată cu deosebită simpatie.

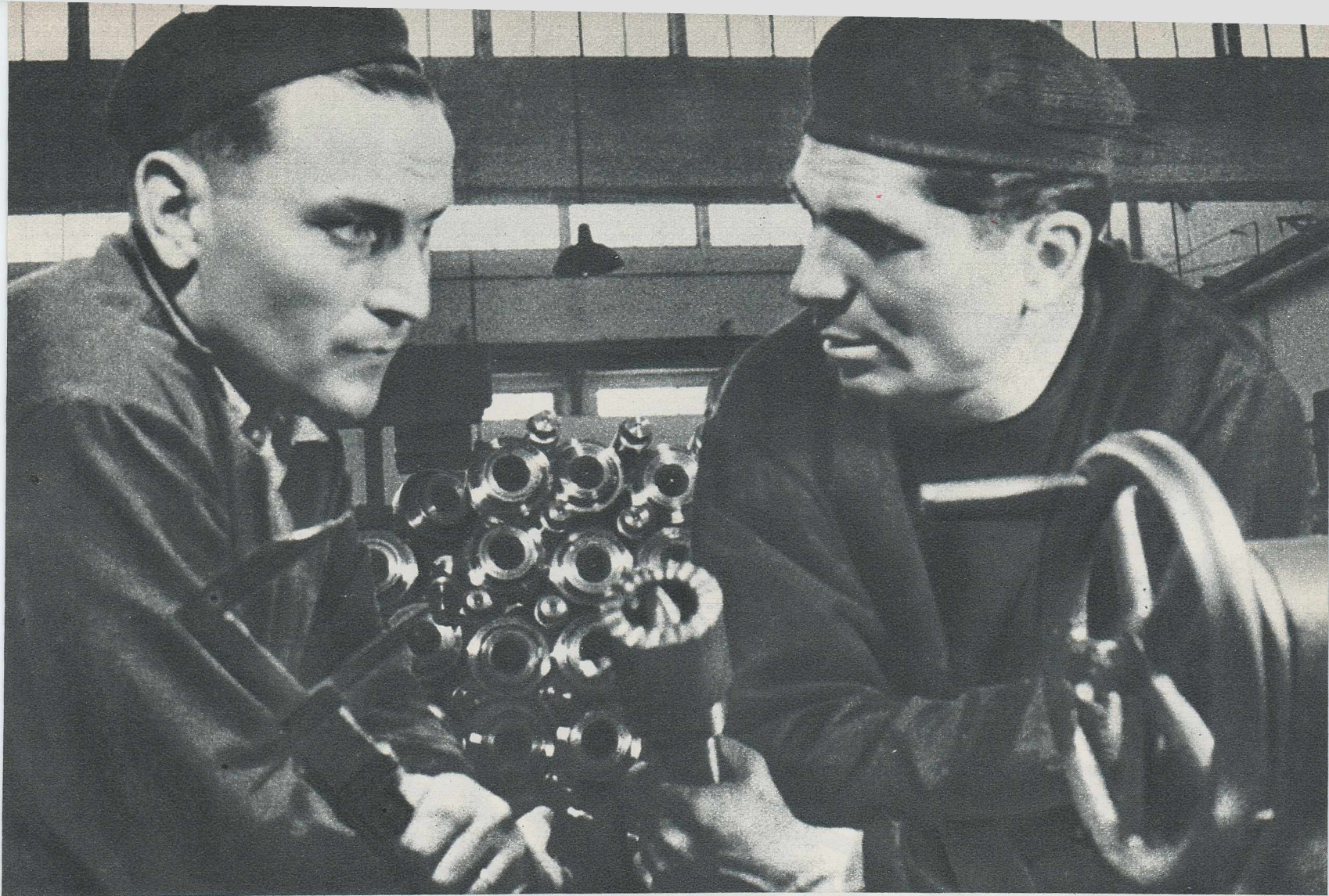
Filme noi pe ecranele Capitalei

Săptămîna viitoare, spectatorii bucureșteni putea viziona cîteva noi filme valoroase, produse ale țărilor socialiste. În seara de 8 septembrie, în cinstea aniversării eliberării Bulgariei sub jugul fascist, va avea loc premiera de gală a filmului „Haiducii” (foto 1), realizat după scenariul cunoscutului scriitor Orlin Vasilev de către regizorul Petr Vasilev și avînd ca interpret principal pe actorul Apostol Karamitev.

O zi mai tîrziu încep „Zilele filmului coreean” cu care prilej vom putea cunoaște trei noi realizări ale cinematografului coreean: „Ei s-au jertfit pe patrie” (foto 2), „Lupii” (foto 3) și „Legenda ceilor Sadosen” (foto 4).

Chiru este autorul mai multor inovații. Împună cu inginerul Naber Constantin (stînga), el a pus la punct un dispozitiv pentru „strunjirea axului priză directă” din cutia de viteză, care a adus îmbunătățiri calitative.

BĂTĂLIA CU SECUNDELE

Totdeauna am dorit să revăd oamenii de la care am învățat ceva, care m-au impresionat prin felul lor de a fi, mereu vii, mereu în căutarea noului. Un asemenea om am întâlnit, acum doi ani, aflându-mă la uzina „Vasile Tudose” Colibași.

Inginerul care mă însoțea prin uzină a fost chemat urgent la telefon, așa că vrînd-nevrînd m-am continuat singur drumul prin uzină. Mă strecuram printre mașini-unelte de tot felul, stînd de vorbă cu tinerii, cînd deodată, în drumul meu, din spatele unui strung la care se lucra cu o viteză neobișnuită, apărură chipul unui om, cu obrazul drept ușor zîmbînd. Pe fața lui am mai observat, ici-colo, urmele unor zgîrieturi de mult vindecate. Cicatricele acestea nu risipeau totuși farmecul care-i lumina obrazul și ochii cu priviri molcom.

— Te-ai rănit cu șpanul, nu-i așa?... intru în vorbă.

— Eh, nu-i nimic! Trece. Poi-

mîine sînt din nou frumos, am carne bună! Și ride satisfăcut.

— Ar fi bine să te ferești...

— Aș! Pentru o bucăciică de șpan, care te-a ciupit, nu intri în spital. Fricoși sînt oamenii mediocri, înțelegi? Eu am o concepție proprie despre munca la strung. Ea, munca, trebuie să fie îmbinată cu îndrăzneala. Bineînțeles, nu numai atît. Ca să lucrezi cu viteze mari trebuie de asemenea să ai mișcări iuți și precise și nici un gest să nu fie inutil.

Toată conversația a durat exact un minut. Apoi omul m-a ignorat pur și simplu și și-a văzut de lucru. Am privit cîtăva vreme serpentinele metalice ce se încăleceau ca șerpii și pinza de fum ce se ustea din metalul încins. Omul își mișca brațele, minuiind manetele strungului cu o precizie uimitoare și cu o iuteală de-a

Piesele sînt așezate din vreme la îndemină. Acest lucru nu este o înfrîngere, ci un obicei. La succesele obținute, pe Alexandru Chiru l-a ajutat extrem de mult buna organizare a locului de muncă. —>

acum lui semnificație. Căc înțeles că el dă astfel de expli unora care întreabă: de ce frământați atita, de ce cauți metode noi, de ce nu te c Chiru disprețuiește viața ba căldută, comodă. O asem viață n-ar avea pentru el Anul trecut tehnicienii stud normele, le-au fundamentat ș tific, calculind fiecare ope pînă la zecimi de secundă. În prima zi ei au aflat o v uimitoare: Chiru și-a dep norma cu 416 la sută! Nu în plător ci, după multă gîr și studiu, strungarul Chiru case în aceeași zi o nouă inov mandrina cu stringere autom Mandrina făcea posibilă strîng și desfacerea piesei fără ca me să fie oprită. Tot în aceea: întrebunțează un cuțit pe l-a văzut la celebrul stru sovietic Semiinski, într-o v prietenească pe care i-a făc la Kiev.

Mai mult de zece inovații : cate atestă această luptă înc tă cu secunde. La pînă K.D. conicitatea se făcea cu cuțit obișnuit de gaură, mar cu suportul mic. Chiru vine inovației și operația se mecan ză. Rezultat: reducerea timp de execuție de la 16 minute l minut și jumătate. Peste cî vreme concepe un cherner antrenează flanșa cu nut, scu 4 strîngeri la universal și cer rea piesei, plus un cuțit person: trei unghiuri de tăiere. Rezul timpul se reduce de la 22 minute la un minut și jumăta

Asaltat, timpul se contrac Alexandru Chiru e un poe felul lui: iscă mereu lucruri visează și trăiește în viitor — Sînt bătrîn, îmi spune glumă.

Dacă ar fi să judecăm d timpul în care lucrează — 197 n-ar mai avea mult pînă pensionare. Și totuși Chiru xandru va rămîne multă vr tînăr.

C. BOZBICI
Fotografii de S. STE

Din cînd în cînd posturile noastre de radio transmit „Hora de la Ploești” ori „Geamparalele” din Prahova. Ele sînt compoziții ale strungarului Chiru. Iar ca interpret la acordeon, la cel de al treilea concurs pe jară al echipelor artistice de amatori, a luat premiul întâi.

Cuțitul este obiectul cel mai de preț al strungarului. Acum, într-o clipă de răgaz, acesta se gîndește ce îmbunătățire nouă i-ar putea aduce.

dreptul fantastică. Nu văzusem pînă atunci la nimeni o asemenea măiestrie.

— Cine e? — am întrebat pe însoțitorul meu care se întorsese între timp.

— Alexandru Chiru...

Mi-am dat seama că despre acest om voi mai auzi vorbinduse... Toate acestea s-au întîmplat în noiembrie 1956...

★

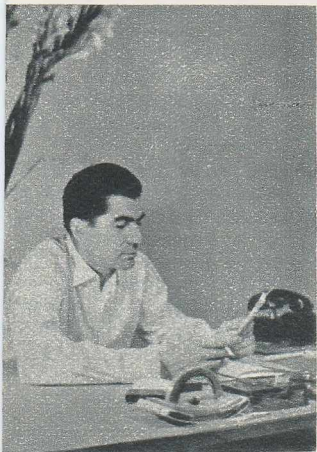
L-am revăzut după doi ani. Mi s-a părut neschimbat: aceeași energie și perseverență. Am petrecut multe ore cu el, căutînd să-l cunosc mai bine, să-l înțeleg.

Mi-a vorbit puțin, dar din toate acțiunile lui, mi-am dat seama că omul acesta duce o bătălie neîndurătoare cu secunde. „Dacă mă întrebi cîți ani vreau să trăiesc, douăzeci sau numai cinci, eu îți răspund: cinci, dar în acești cinci ani să muncesc ca alții în douăzeci”. Am interpretat acest răspuns nu în sens banal, ci în

Într-o conferință ținută la Casa de cultură a tineretului din Pitești, unde s-au pus metodele sale de muncă, tinerii l-au reținut să mai stea de vorbă.

Andru Chiru care este deputin Marea Adunare Națională este multe scrisori de la cetățeni din circumscripție, de la strungari care-l întreabă despre metodele ce le întrebuințează și la foștii săi elevi răspândiți în uzinele din țară.

Virșitul săptămânii, câteva ceapetrecute în mijlocul naturii cu soția și prietenii... ↓

Cțiva tineri din uzină au fost calificați de Chiru în cadrul brigăzii pe care o conduce și care lucrează în contul anului 1966. Iată-l în această fotografie, pe Damian Constantin, fost la echipa de curățenie a sectorului, azi un bun lucrător (dreapta), pe Brutărea Gheorghe, absolvent al unei școli profesionale, care și-a făcut practica în brigadă și acum e un strungar iscusit (mijloc) și pe Gheorghe Gheorghe, unul dintre cei mai buni strungari ai brigăzii, un exemplu de disciplină și conștiinciozitate în muncă (stînga).

IZLAZUL

— schiță —

de Dionisie ȘINCAN

Ilustrație de A. ALEXE

Izmet Ciorabai este socotit în sat puțin cam afurisit. Nu toată lumea crede lucrul acesta, e drept, dar bătrînii toți sînt supărați pe el. O fi Izmet tractorist la S.M.T., o fi conducind el brigada de tractoare de la gospodărie, dar nu trebuie să uite că mai sînt și bătrînii pe lumea asta și că judecata lor merită respect. Înainte vreme nu s-ar fi pomenit ca un tînăr să-ți ia vorba din gură, să-ți se uite semet în ochi și, culmea, să te mai ia și peste picior. Asta nu s-a pomenit și rău l-a crescut Said pe Izmet dacă astăzi un puștan năclăit în ulei de mașină poate să-ți facă atîta necaz. Suleiman Kadri, bunicul lui Izmet, este și mai supărat. El nu are nici o vină că Said n-a știut să-și crească băiatul, dar el poate, dacă ar vrea, să-l prindă pe Izmet. Să-i dea nădragii jos și să-i tragă o mamă de bătaie, să-l ridă și curcile. Poate că bătrînul ar face-o și pe-asta dacă n-ar ști că Izmet stă sub aripa ocrotitoare a lui Da-Lenciu, președinta colectivei din Mamut-biceair. Acuma, dacă stai să te gîndești, și cu Da-Lenciu e tărășenie mare. Cînd au ales-o oamenii ca președintă, bătrînii satului au sărit ca un ulc cu „nu” în brațe. „Nu ne trebuie femeie în fruntea treburilor — spuseseră ei în gura mare. Știut lucru este că femeia se trage din coasta lui Adam și locul ei se cuvine să fie la urmă. Așa a orînduit Dumnezeu lucrurile și așa trebuie să fie. Sîntem în întrecere cu gospodăriile din raion. Dacă avem femeie în frunte o să ne facem de rușine”. „Dumnezeu să-și vadă de treburile lui — se ridicase atunci Ion al Zalinoaei, secretarul de partid. Aici noi am orînduit lucrurile dintr-un început și nu-l virșiti pe el unde nu-i fierbe oala!” Bătrînii mormăiseră supărați nevoie mare și Ion al Zalinoaei, secretarul de partid, care nu știa dacă greșise sau nu vorbind așa de aspru cu ei, își înmuie vorbele. El le aminti că Da-Lenciu este femeie cu cap. Cine a sărit înainte în '45, cînd cu reforma agrară și i-a alungat pe jandarmi? Vădană de război, cu un copil după ea, dar nu-i fusese teamă să se pună pentru tot satul de-a curmezișul dușmanului. Așa e! Iar cînd a fost cu colectivizarea tot Da-Lenciu a făcut agitație și s-a mai dus și prin regiune cu echipele de agitatori. Așa e? S-a scris despre ea și în ziare. Știe toată lumea. De un an încoace e în fruntea colectivizatorilor la treabă, măcar că-i gură singură la mîncat și feciorul ei, tractorist, ar putea s-o hrănească foarte bine și ea să stea și să se hodinească și să-și uite necazurile trecute. Dar ea vine la treabă, oameni buni, și muncește tare bine. Este? Cu Da-Lenciu în frunte o să cîștigăm și întrecerea.

Așa a vorbit Ion al Zalinoaei, secretarul de partid, despre Da-Lenciu atunci, și s-a auzit a doua zi că nevastă-sa i-a tras o praftură bună acasă. De, femeie fără minte! Oamenii i-au iscodit fața, dar n-au citit nimic pe ea așa că l-au lăsat în pace. Ion al Zalinoaei este bărbat respectat în sat și cuvîntul lui e cuvînt de om înțelept. Și dacă femeia lui l-o fi luat puțin la vale, rău a făcut.

Atunci însă a luat cuvîntul și Izmet Ciorabai și i-a făcut pe bătrînii de două parale. Zicea el că sînt înapoi-iați, că rolul femeii în societatea noastră este foarte important și că acum nu se mai cuvine să le privim ca pe niște slujitoare ale noastre.

Bătrînii rămăseseră cu gurile căscate de uimire. Nu le venea să-și creadă urechilor. Suleiman, bunicu-său, se virșise sub bancă de rușine și-și mușca mustățile cu furie, făgăduindu-i lui Izmet o biciuiață pe cînte, ca în copilărie. Îl așteptase de la ușă după ce se votase alegerea lui Da-Lenciu, dar Izmet, șiret ca o vulpe, ieșise alături de Ion al Zalinoaei. Dacă l-ar fi luat de urechi de lingă Ion, s-ar fi ales pe loc cu altă predică, știe el bine. Așa că Izmet a scăpat atunci. Acum Da-Lenciu îl ține în mare cînte. Băiatul conduce brigada de tractoare pe care S.M.T.-ul a trimis-o în sat. Băiatul lui Da-Lenciu e și el tractorist în brigada asta. Ceilalți doi sînt tot din sat, băieți de oameni muncitori. Numai pe Izmet, se miră ei, nu se știe cum de l-au

Stelian CUCU

DĂSCĂLIȚA

*Ca în stupină-i murmur cald în școală,
Craoate roșii flutură-n ogradă,
Iar tu privești zîmbind a oietii mladă,
Cuprinsă de iubire și sfîlă.*

*Te bucuri așteptînd bogata roadă
Și-i numai ois prioirea ta domoală:
Din mugurii ce dau acum năvală,
Va crește-a țării trainică plămădă.*

*Și-ți oia în minte anii, neguroșii,
Ce fără bucurii se scuturară.
Pe cînd n-aveai cunună albă, „Doamnă”!*

*Azi crește în jur și-ți cîntă macii roșii
Și-aduc cu ei un zoon de primăvară.
În fericite niștii tale toamnă*

pus în fruntea tractoarelor. Said, taică-său, a avut o cotigă cu doi măgari, toată averea, n-a condus tractor în viața lui... Și el a fost totdeauna respectuos cu cei în vîrstă. Fiu-său însă a ieșit un afurisit! Poate că dacă l-ar prinde, i-ar da nădragii jos moș Suleiman și i-ar trage o bătaie pe cinste. Ar face-o el și pe asta dacă n-ar ști că ar supăra-o pe Da-Lenciu, președinta colectivei, care ține la Izmet ca la fiu-său.

Citeodată, duminica, pe maidanul din fața cooperativei se adună oamenii la taclale. Mai ales iarna cînd prind zile mai liniștite, înaintea muncilor de primăvară. Vin și bătrînii de sparg semințe și vorbesc despre cele trecute. Cei mai tineri cască și ei gura și dau din cap cu mirare. Cei de-alde Izmet!

Intr-o duminică, Suleiman Kadri își aduse aminte de războiul trecut, din '916. Și el povesti cum s-au bătut ostașii pe izlazul din marginea satului: „Dinspre Cobadin au venit cu tunuri și cu mitraliere. S-au așezat pe deal și au săpat tranșee. Ne-au scos și pe noi la săpat și ofițerii ne înjurau că pămîntul e prea tare. „Aici e izlaz de veacuri — le-am spus noi. Pămîntul acesta a fost bătut de vifore și ploii, și hergheliile l-au ciocănit cu copitele și turmele l-au străbătut în lung și în lat“. Atunci au făcut și cazemată acolo. Apoi s-au bătut ai noștri cu nemții și nemții i-au dat înapoi. În tranșee i-am îngropat pe morți, dar astăzi tranșeele nu mai sînt și iarba a năpădit totul. Acolo e țara șerpilor, melcilor mari și cafenii, a șopîrelor iuți și a gușterilor verzi pe spinare și cu burta albă. Iarba e bună, amestecată cu pelin amar și colilie pufoasă ca o coadă de cal tînăr“.

— De-ai, vasăzică — intră în vorbă Izmet — cînd săpam după vizuini de vulpi dădeam de oase și cartușe!

— De-ai! Acolo au fost tăiați de slujitorii beului trei bărbați din sat, frații Gafar, pentru că ceruseră pămînt ca să trăiască. Trupurile lor sînt îngropate sub movila de la Tabie. Tot acolo am fost eu încolțit de o haită de lupi și am scăpat dînd foc ierbii uscate rămasă din toamnă. Primarul de atunci, chiaburul Roșu, mi-a cerut socoteală de ce am aprins pîrjolul pe izlaz și m-a băgat la închisoare pe trei luni, cu toate că în februarie iarba tot trebuia arsă. Dar cite nu s-au petrecut pe izlazul acela, cite nu s-au petrecut...

Izmet își ridicase semet capul și-i înfruntă bunicul:

— Eu am săpat cu cazmaua acolo — zise el. Și pămîntul e tare ca fierul, da! Dar e gras ca untul. E ca tizicul la suprafață și, să mor eu, dacă-i dai foc, arde. Atîtea herghelii și-au lăsat acolo bălegarul, da! Ce mai ogor s-ar face acolo! — scăpă el și rămase cu gura căscată de mirare. Ogor! — zise el din nou, sărînd drept în picioare. O să-l arăm în lung și în lat și nimeni n-o să scoată atîta griu ca noi în toamna asta.

Bătrînii îl luară în ris:

— Ai să ari acolo cînd o să-mi crească mie păr pe chelie! — mi-rii moș Luca. Ia uite țîncul? Nici cu zece boi nu întorci pămîntul

ăla pe dos. S-au mai găsit și deștepți ca tine și au bătut din bu-

— Cu tractorul am să-l dau peste cap — se încăpățîna Izmet. asta nu te-ai gîndit, moșule?

Moș Luca se supără deodată.

— Mă pișpirică — strigă el — așa vorbești tu cu unul n bătrîn? Suleiman, bunicu-său, se repezi să-l prindă și să-i rupă urechile. Atîta nerușinare nu se mai putea răbda. Bătrînii le ardea urechile de supărare. Said, tatăl lui Izmet, o șterse frumusețea și ia el papara în locul fiului.

Izmet fugise pînă în derea. S-a rotit de vreo două ori în juru uimit la culme, s-a bătut cu palma peste frunte — spre necazul celor care-l priveau și apoi și-a luat picioarele la spinare spre gospodăr. După el au plecat, tîrîș-grăpiș, și moșnegii să se plîngă lui Da-Lenciu de purtarea tractoristului. Bombăneau mereu, furioși pe noroiul februarie. La băltoaca din colțul sfatului popular se opriră în curca Noroc că venea de la cîmp, cu căruța, Stamate Stîngu și-i trecu dînce de băltoacă. Cînd ajunseră la gospodărie, Da-Lenciu îi primi pe t în birou. Izmet se trăsese mai lingă ușă, pentru orice întimplă neplăcută.

— Mi-a spus Izmet tot ce s-a întîmplat! — începu Da-Lenciu și-i făcu tractoristului cu ochiul.

— Stai să vezi, Da-Lenciu — începu moș Luca — să vezi cum fost... Da-Lenciu nu-l lăsă să continue:

— Sigur, izlazul e bun de ogor. Bine v-ați gîndit voi! Trebu ca noi ăștia mai tineri să vă fi întrebati mai demult.

Bătrînii făcură ochii mari. Moș Suleiman începu să tușească dar cu coada ochiului trase la ceilalți tovarăși ai lui. Adică: „ce facem acum“? Moș Luca tuși și el în pumni.

— Vezi — începu el șovăitor. Izmet e băiat bun dar prea rețit. Da-Lenciu, să cumpănim ca lumea că aici e vorba de întrecere pe raion, nu-i glumă.

Toți răsufară ușurați. Izmet ridea cu mina la gură. Pe fa lui Da-Lenciu se citea numai seriozitate.

— Eu zic — continuă moș Luca — eu zic să lăsăm de izl miriștea din toamnă, să se odihnească și să aibă ce paște vite asta e!

Izmet încetă să mai ridă. Ei da, la asta nu se gîndise! În cli aceea se uită incurcat la moș Luca și văzu că bătrînul îi zimbea pr tenos. Zimbi și el și deodată din biroul acela simplu, cu o masă cîteva scaune, cu două lozinci pe pereți și o diplomă cîștigată echipa de dansuri a căminului, pieri orice urmă de supărare și necă. Încăperea se lumină și parcă se mai încălzi, cu toate că nu făcuse foc în ziua aceea. Oamenii începuseră să vorbească liniștit grav, uitînd că unii au părul alb și altora nici barba nu li s-a ivit pe obraji.

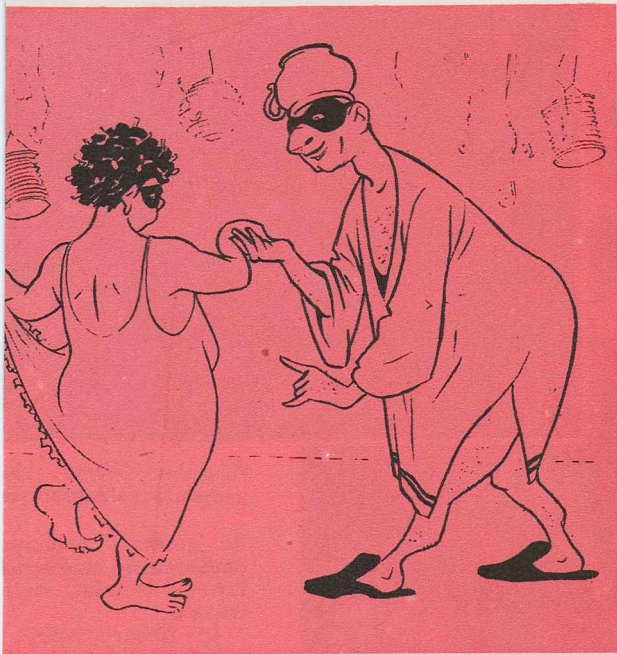
NEBUNII

de Horia LIMAN

Ilustrații de Rik AUERBACH

rebuie să recunosc, îmi revine o sarcină cum nu se poate mai ușoară: aceea de a relata pur și simplu faptele. Comentariul își vede inutilitatea, de vreme ce eroii noștri au atita

demult — în orice caz înainte de transirea Beirutului în cîmp de război — în al cabaretului „Cha Cha Cha” din capitala Libanului s-a organizat un mare bal al nebunilor. Ca orice manifestare de soiul și balul în chestiune a fost botezat cu un nume menit să-i exprime, într-oformă sintetică, conținutul: „Seara nebunilor”.

eloquent pînă la deplina lămurire publicului a fost anunțat înserat în paginile gazetelor. „Ținuta de seară normală interzisă”, avertizau organizatorii. Dimineața, ei ofereau unele sugestii, mai curînd mîndrași: degheziați-vă cu scufițe și căde noapte, oale de bucătărie, cratițe pardon! — oale de noapte, ba chiar mai cu seamă — cu pantaloni cu fundul l. Se promiteau jocuri, surprize, distracții la nebuni”, pe care aveau să le asigure o Arrigoni și orchestra lui nebună, ca bunul microfonului, Franco Ferri”. În t, ca o nebună încoronare a nebunii a nebunilor”, se anunța și un premiu nebunie! — pentru cea mai reușită: „15 zile de petrecere gratuită într-un iu de nebuni”.

Impede că invitația la nebunie a avut în cerc închis. În schimb, poporul ez a oferit participanților la „Seara nebunilor”, protejați de occident, o replică independentă: răscoala armată. Și sînt motive edem că, mai curînd sau mai tirziu, orii de „serii ale nebunilor” își vor primi iul atît de „tentant” pentru care n-au lpeșit nici bonetele și nici vesela smălde toate soiurile.

★

Er zice că faimosul pictor postsurrealist Salvador Dali nu este străin de întîmplarea în Liban. În orice caz, el supralicitează. Alțumit, pesemne, cu „gloria” de mîzgălicare fără prea multă trudă și-a cîștigat-o îi din urmă, iată-l devenind peste noapte distins teoretician. S-a scărpinat omul ideje de la creier și, la capătul filozoficeii indeletniciri, și-a încredințat cu generose fructul gîndirii unui ziar de mare: „New York Herald Tribune”. Salvador

Dali a descoperit, în urma masajului cerebral la care personal s-a fost supus, că lucrările lui cu cai verzi pe pereți au o geneză de-a dreptul senzațională: „dantelăriile” pictorului Vermeer și... cornul rinocerului. Da, da, pentru aceia care nu înțeleg cum un corn de rinocer poate să dea naștere unui pictor cel puțin de geniu, mărturisirea lui Dali este cu adevărat revelatoare. Cităm cu fidelitate, ba chiar cu sfințenie, din pictorul zoologic:

„În decursul a numeroși ani m-am uitat, m-am tot uitat la pictura lui Vermeer, despre care toată lumea a crezut că reprezintă o scenă calmă, pașnică, o femeie care face dantele. Dar cînd am privit mai bine, am simțit că această pictură este un mesaj imens. Am simțit că în această femeie care brodează dantele se ascunde o forță asemănătoare cu forța rinocerului”.

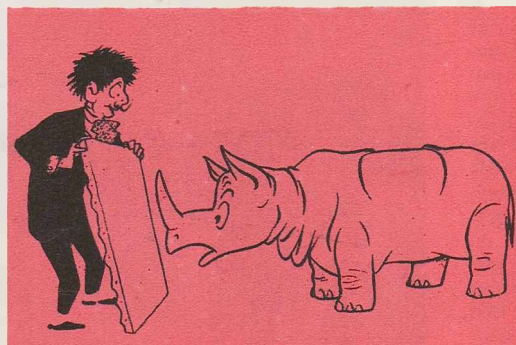
Timpe de secole, femeia a inspirat poeți și pictori, sculptori și compozitori — și toți s-au întrecut în a-i cînta farmecele și gingășia. A trebuit să apară un Salvador Dali, pentru că vraja Beatricei și a Giocondei să se risipească asemeni unui nor nefîmsemnat, în fața tulburătorului, cuceritorului, miraculosului corn de rinocer, mai tare ca toate operele clasice luate laolaltă.

Salvador Dali are o argumentație zdrobitoare. El spune: „Vara mi-am procurat o copie, am dus-o la grădina zoologică și am arătat-o rinocerului”.

Este drept, teoreticianul nostru nu mărturisește cum a reacționat eterica ființă inspiratrice (probabil pentru a nu i se fura secretul de fabricație), dar se pronunță asupra rezultatelor acestei confruntări sentimentale: „Am constatat, declară el, că compoziția acestei picturi (n.n.: a picturii cu dantele) este construită pe linii spirale logaritmice, iar cornul rinocerului este o linie logaritmă perfectă. Acest lucru nu l-a văzut nimeni pînă acum, eu sînt primul care l-am descoperit. Și am aflat în același timp că, în subconștientul meu, fără să vreau, am urmărit aceeași linie logaritmă în compozițiile mele, că în fiecare din ele este prezentă linia cornului de rinocer”.

Dacă Salvador Dali a ajuns aici pe cale de subconștient și fără să vrea, vă imaginați ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi dorit aceasta cu tot dinadînsul. Pentru că, iată ce mai spune el, după ce a devenit conștient de faptul că omenirea ar fi pierdut un geniu fără egal dacă nu ar fi existat pe lume coarne de rinocer: „Mai trebuie să fac o singură experiență — să compar femeia țesătoare de dantele cu un cap de conopidă. Dacă și asta iese bine, atunci teoria mea este de nezdruncinat”.

De vreme ce nu am izbutit să ne imaginăm reacția rinocerului din grădina zoologică de

la Paris, este de la sine înțeles că ne-ar fi cu atît mai greu să realizăm reflecțiile pe care le-ar face o biată legumă cu prilejul unei asemenea uluitoare și poetice confruntări. Din fericire, Salvador Dali ne scutește de frămîntări inutile. El constată cu o plină de mîhnire modestie: „... Pînă acum nu am văzut un cap de conopidă destul de mare pentru a corespunde experienței mele. Poate că nici nu se găsește pe lumea asta un cap de conopidă destul de mare pentru această experiență”.

Romînul are o vorbă din bătrîni: „La așa cap, așa căciulă”. Cu inima sfîșiată trebuie să constatăm că despre teoreticianul picturii rinoceriste nu se poate spune: „Așa cap, așa conopidă”. Nu de alta, dar — după propria-i afirmație — o asemenea conopidă încă nu s-a născut.

★

Nu știu cine a cîștigat concursul la „seara nebunilor” de la Beirut, dar sînt convinși că s-a făcut o nedreptate. Masca lui Salvador Dali este, fără urmă de îndoială, de-a dreptul irezistibilă. Premiul, lui i se cuvenea.

Paralizie progresivă

Cercurile oficiale americane nu s-au pus încă de acord asupra termenului cu care să boteze fenomenele de criză ce zguduie S.U.A. Unii le numesc „recesiune”, alții „stagnare” sau „depresiune”. Aceleași cercuri se fereesc însă în mod unanim să rostescă cuvîntul **criză**; el le strecoară în suflete o teamă cumplită, obsedantă, chinuitoare, pentru că le face să retrăiască situația din 1929—1933. Faptul este de natură „să le fac părul măciucă”, cum atît de plastic se exprimă fostul președinte al S.U.A., Herbert Hoover. Dar, oricum ar căuta să-i schimbe denumirea, criza este criză — criză pur și simplu!

Recent, cea mai mare societate de transporturi feroviare din S.U.A., „Pennsylvania Railroad Co”, dădea de veste acționarilor că, în urma scăderii traficului de mărfuri cu 25 la sută, s-a înregistrat în primele două luni ale acestui an un deficit de peste 11 milioane dolari. Pentru prima oară în cei o sută de ani de cînd există societatea, acționarii ei sînt neconsolați: nu vor primi dividende. Situația nu este cu nimic mai bună nici la „New York Central Railroad Co”, care a înregistrat în primele luni ale anului un deficit de aproximativ 14 milioane dolari. Domnii de la această din urmă instituție au fost nevoiți să recurgă la o amputare mai dureroasă: și asupra cupoanelor, și asupra întregului program de investiții prevăzut pentru anii viitori.

Situația acestor două întreprinderi de cale ferată nu constituie o excepție. Weeks, ministrul Comerțului, făcea de curînd în Congres propunerea ca statul să pună la dispoziția societăților de cale ferată suma de 700 milioane dolari pentru îndeplinirea planurilor urgente de investiții, „deoarece de șase luni, adică de la izbucnirea crizei, acestor societăți li s-a tăiat aproape cu desăvîrșire creditul”.

Căile ferate, obișnuiesc să spună americanii, sînt arterele trupului economic. Din exemplele de mai sus se desprinde limpede că circulația pe aceste artere devine din ce în ce mai defectuoasă, ceea ce denotă că organismul economic american se află într-o stare deosebit de gravă, că economia americană suferă de ceea ce în termeni clinici s-ar numi o paralizie progresivă.

Așa că Herbert Hoover are toate motivele să se cutremure atunci cînd, indiferent de numirea ce i se dă acestei maladii grave ce macină economia S.U.A., ea îi amintește de criza din 1929—1933.

Bogdan VARVARA

PE ȘANTIERUL

Grivița!

Cîndva, copil fiind, am trecut pe aceste meleaguri. Caii trăgeau cu greu căruța pe deal. Mergeam alături de ea, împreună cu bunicul, și așteptam cu nerăbdare să ajungem sus. Am făcut un scurt popas pentru cai. Am pornit apoi la stînga șoselei. În depărtare se ve-

viu în inimile poporului nostru. În memoria lor, poporul nostru recunoscător a înălțat un mausoleu și în fiecare an, de ziua eliberării orașului Plevne, mii de cetățeni bulgari îl acoperă cu flori.

★

Acum peste redute crește iarbă.

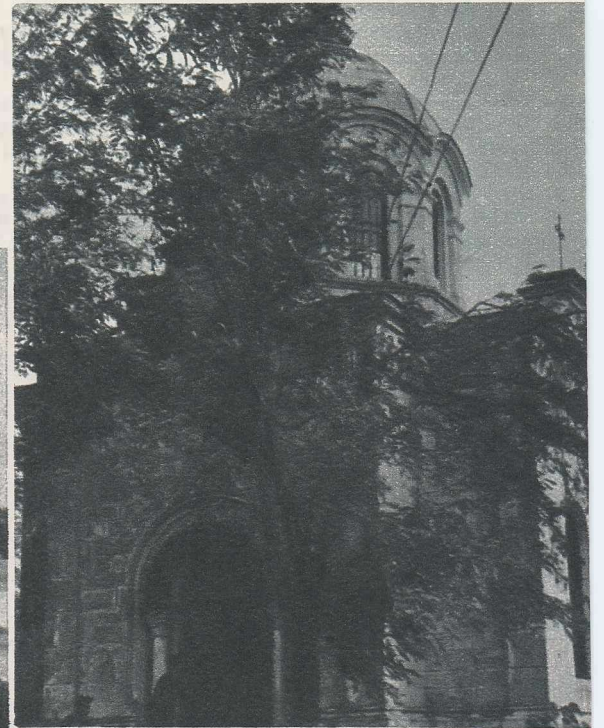
pelul Republicii Populare Romîne.

Hărnicia tinerilor romîni uimește pe conducătorii lucrărilor. Steagul transmisibil al întrecerii este mereu în mîna lor. Primul schimb și-a terminat lucrul, depășind cu 179% sarcinile încredințate.

Aleea care leagă parcul

de Kliment ȚACEV

Fotografii de S. V. VINK

Mausoleul Grivița, ridicat în memoria soldaților ro-

de șoseaua principală conturează; stadionul tipic este nivelat; aleile trasate.

În fiecare seară, la terminarea lucrului, liderii brigadierilor se dăruiesc cu privire la neefectuată în ziua precedentă. Întrecerea își dă ro-

Aici, în muncă, se creează și prietenia. Torni o roabă cu pămînt umplută de alt tovară; plasezi o piatră grea eforturi comune; împinghițitură de apă, o țigă. Cu aceste lucruri în apăsătură măruntă se leagă prietenii. Limba este diferită dar asta nu-i împiedică

deau casele albe ale orașului Plevne. Dealul acoperit cu tufişuri măruntă era brăzdat de tranșee lungi, pe care timpul nu reușise să le ștergă.

Redutele dorobanților!

Bunicul și-a scos căciula, s-a închinat și a început să povestească despre acele zile eroice cînd riul din vale curgea însingerat, cînd ghiulelele turcului scormoneau pămîntul, cînd strigătul de victorie a răsunat pînă în satul nostru, cale de 35 km.

În mintea mea de copil se contura chipul acestor oameni neînfricați — „dorobanții”. Îi vedeam înalți, voinici, cu căciuli mari pe cap. Mi-i închipuiam în aceste tranșee sfidînd ghiulelele tunurilor turcești și apoi cu baioneta la armă pornind la atac.

Eroismul acestor viteji fii ai poporului romîn, care au luptat alături de ostașii ruși pentru eliberarea poporului bulgar, este

În partea de vest a Griviței, în fața vechiului mausoleu, se construiește în prezent un nou parc — Parcul prieteniei ruso-romîno-bulgare. Tineretul bulgar recunoscător a hotărît să immortalizeze fapta eroică a vitejilor fii ai popoarelor rus și romîn care și-au dat viața pentru libertatea patriei noastre.

Împreună în luptă, împreună în muncă!

Comitetul Central al Uniunii Tineretului Popular Dimitrovist a invitat tineretul din Republica Populară Romînă să participe la construirea Parcului prieteniei. Invitația a fost acceptată cu bucurie. Au venit muncitorii din întreprinderi, țărani din gospodării agricole colective, studenți și elevi. De la 9 iulie, pe pămîntul proaspăt săpat, stropit cîndva cu singele a mii de eroi, alături de tricolorul bulgar, flutură și dra-

Brigada fruntașă numărul 4.

Neobosită brigadă a lui Diaconu Nicolae.

RIETENIEI

ieri să stea de vorbă
eara tirziu despre în-
derea lor, despre gos-
a lor, despre univer-
Prietenii găesc tot-
a un limbaj comun cu
ă se înțelegeă.
băta și în zilele de
oare, se organizează
ără mici festivități.
i brigadierii romini
izitați de muncitori
treprinderi, pionieri,
ieri de pe șantiere
sau mai îndepărtate.
duc daruri. La rindul
gadierii vizitează gos-
ile noastre agricole,
rativale de muncă,

parcurile și locurile pito-
rești ale patriei noastre. Se
organizează competiții spor-
tive. Echipele de fotbal și
volei sînt cînd învinse,
cînd învingătoare. Dar și
din aceste înfringeri și
victorii se naște cea mai
mare victorie — prietenia...
...Acum peste Grivița se
lasă seara. Vîntul face să
fluture drapelele țărilor
prietene. Sună o goarnă.
Noapte bună, prieteni sosiți
pe urmele bunicilor voștri!
Voi sînteți continuatorii
faptelor lor glorioase și
pentru munca voastră
istoria vă va mulțumi!

irica R.P. Bulgaria

Pavel MATEV

V A R A

*Iată ploi pe cîmpul meu căzură —
Limpezi, calde și bogate ploi.
Mi-i deoreme oara. Toamna sură
Tot deoreme oa foșni în foi.*

*Anii mei la vîrstele amiezii
Au ajuns sub al luminii semn.
Dar cu pruncii încă și cu iezii
Imi mai place pașii să-i îndemn.*

*Dlec de-aceea-n faptul dimineții
Holda cu privirea s-o mîngîi-
Cînd și-adună codrul cîntăreții
La soborul ceasului dîntii.*

*Spre oîitorimi zîrlită-i puntea —
Le oom duce roșul, rumen măr.
Soare mult deci dogorească-mi fruntea.
Vînturi mi se-mpleticească-n păr :*

*Vîntul chiar de-o fi să-și rupă frîul
Fir de iarbă nu-s, de vînt să pier.
Cîntece din mine cresc ca grîul
Legădate sub natalul cer.*

Nikola MARANGOZOV

NICOVALA PĂCII

*Cu forte încordate ca-n timpii legendari,
n nicovala păcii izbesc ciocane grele,
de sub mistrie urcă pe schele turle mari
și se aprind pe turle în noapte roșii stele.*

*Îi omul se întoarce cu umeri oboști
între ai lui, la cină spre locul de odihnă.
Dar somnul nu-l găsește pe lauri dobîndiți —
Dușmani sînt mulți în lume, și el nu-și află tihna.*

*Ît timp mai umblă lupii în haite după prăzi,
Ît timp urzesc măceluri cu poște căpcăune,
Șei ce îi dau tircoale străbunei lui ogrăzi
îi oor să vadă sîfrouri și gropile comune*

*De-aceea stau de neghe și tineri și bătrîni —
Izbesc ciocane grele și seceri urcă-n soare,
Șar dac-o fi și arma ei o oor strînge-n mîni
ă nu se veștejească a libertății floare.*

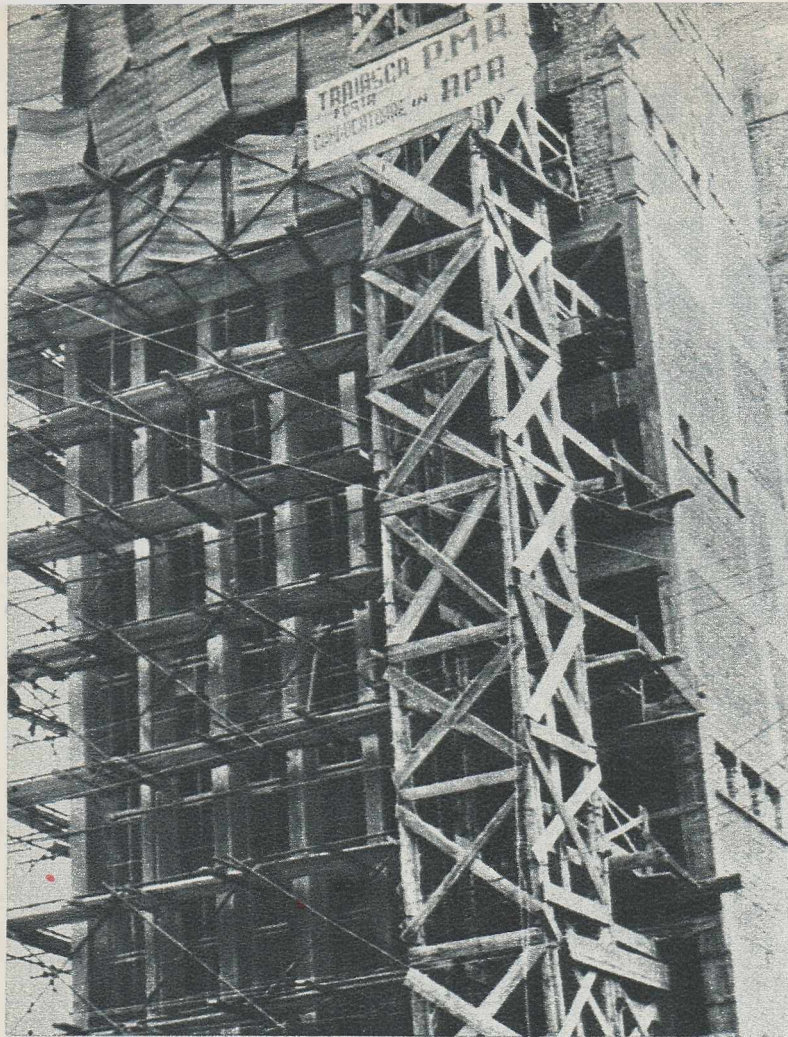
In romînește de V. TULBURE

Nedko Asenov și Nemeș Porel s-au cunoscut pe șantier și s-au împrietenit.

După o zi de muncă... apa rece înviorează și dă forțe noi.

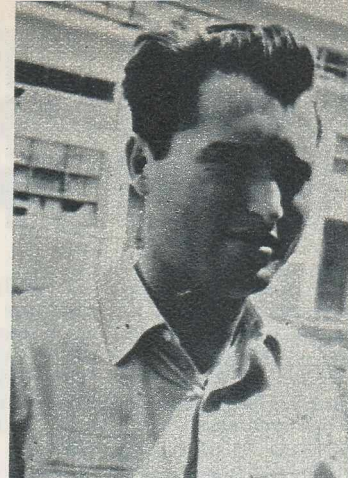

Pe locul unde strădată creștea hrîcșă, se înalță azi o uriașă clădire : unul din corpurile principale ale uzinei de relon.

Iată una dintre cele mai apreciate mozaicari : Virginia Arîton, venită pe șantier direct de la școala profesională.

Ing. Ion Popescu : a lucrat zi și noapte la terminarea unor uriașe cisterne pentru apă.

Ing. Katona Zoltan : a găsit metoda a turna betonul pe un gerș plit.

Relon

Reportaj de F. URSEANU

Fotografiile autorului

Prin halta Săvinești, acceleratul trece cu viteză de bolid. Singurul tren care catadivesește să oprească e personalul. Scîrție din frîne și stă pe loc o jumătate de minut. Atît. Apoi, un nou scîrțit și impiegatul de mișcare salută oficial, cu două degete ridicate la nivelul cozorocului. De fapt, e același salut cu care „șeful” onorează și acceleratele. Numai că, atunci cînd acceleratul de Bacău îi zboară prin față spre Piatra, pe obrazul impiegatului se așterne și un zîmbet. Parcă ar spune: „te grăbești tu acum, nenicule, dar mîine, poi-mîne, o să oprească aici și rapidul!”

Impiegatul pare să aibă dreptate. Fiindcă aici, la Săvinești, lîngă acest sat pierdut undeva între cîmpia Moldovei și munții Neamțului, se înalță acum un nou și mare centru muncitoresc: cetatea relonului unde cuvîntul îl vor avea chimiștii; unde, dintr-o serie de produse total lipsite de

proprietăți textile se vor fabrica fire înlocuitoare ale textilelor naturale. Superioare în calitate și de acestea și, în plus, mai ieftine. Cu alte cuvinte, aici, la Săvinești, se înalță acum uzina care va produce primul tip de fibră sintetică românească: relonul. curînd, industria românească fabrica pe scară largă acest produs înrudit cu „Kapron”-ul sovietic cu „Perlon”-ul german, cu „Relon”-ul cehoslovac, cu „Stelon”-ul polonez.

Prima uzină de relon are avantaj în plus față de uzine similare de peste hotare: e construită în 1958. Posedă deci utilajul cel mai modern, iar ca mărime și capacitate întrece mult asemenea unități din alte țări.

Inima uzinei de relon n-a început încă să bată. Lucrul acesta se va întimpla toamnă. În schimb, bat cu enție inimile constructorilor care ridică una din cele mai complexe unități ale industriei chimice. De pe șantierul acesteia vă adreșez vestii. Sînt vestii despre această nouă uzină prin a cărei construcție și intrare în funcțiune se va face un important pas înainte în lupta pentru cît mai multe produse textile de larg consum. Gîndiți-vă: uzina de relon va furniza anual do milioane de kilograme fire și fibre sintetice și că dintr-un singur gram se obțin 600-700 metri fir! Cu această materie primă vor putea fabrica cantități uriașe de lenjerie, ciorapi, stoffe, tricouri și altele. Numai din fibre supraelastice ce se vor produce aici se vor putea fabrica anual trei milioane și jumătate de perechi de ciorapi bărbătești! De acum nu-i de mirare că, încă de pe acum, adică înainte de a porni fabrica relon, industria noastră textilă se pregătește intens pentru prelucrarea viitoare a firelor și fibrelor sintetice. Care va fi calitatea acestor produse? Răspunsul: nu-l așteptați de la textiliști

De la gară sosesc ultimele mașini pentru a fi instalate.

Ing. Ion Cizmaru: a contribuit la terminarea corpului „lactama” cu o lună înainte de termen.

De data aceasta, în materie de calitate a îmbrăcămintelii, cuvântul îl au chimiștii. În uriașele lor etorte și eprubete vor „crește” firele textile și „lîna” viitoarelor noastre haine. Și cum pentru chimiști calitatea se traduce în primul rînd prin „rezistența la rupere”, încerc să vă furnizez câteva exemple de rezistență a firului de relon — așa cum le-am flat și eu de la chimiști. Prima probă: un firicel de relon, mai uștare decît firul de păr, susține, fără să se rupă, o greutate de o jumătate de kilogram. Rezultatul practic al împletirii unor asemenea fire este că un ciorap din relon pentru femei — zic chimiștii — în mod normal este imposibil să se rupă prin purtare. Se rupe numai prin accident. A doua probă: un fir de relon gros de un milimetru susține o greutate de 40 de kilograme. Urmarea: cele mai existente odgoane, cabluri, plame pescărești se vor fabrica în viitor din corzi de relon împletite. Stofele, tricotatele și celelalte esături din fibre și fire de relon, recutate prin probe tehnice, dovedesc o rezistență la rupere sau frecare de peste zece ori mai mare decît produsele din lînă sau bumbac.

Vă plac stofele simple sau cele în carouri? Cămășile dungate, ciorapii cu baghetă?! Aflați, iubii cititori, că pînă într-un an vă veți alege costumul preferat sau lenjeria preferată dintr-un larg sortiment de articole bune și ieftine, țesute sau tricotate din fire de relon. Multe din noile produse vor fi confecționate numai din relon; altele vor mai avea încă lînă sau bumbac, dar pe lângă acestea, vor conține fenol, puțin sulf, o cantitate de amoniac, benzen și puțină... apă împede. Adică, într-un cuvînt relon.

Să nu vă închipuiți însă nici o clipă că acest amestec de substanțe chimice, această „rășină poliamidică” — cum o numesc chimiștii — se fabrică chiar în resortele sau eprubete. Vremea alchimistilor a trecut de mult. I-a luat locul tehnica industrială modernă. Astfel, să nu vă mire că azi, „lîna” sau „bumbacul” se nasc și cresc în țevi, cazane și mașini foarte complicate. Drumul relonului e chiar foarte alambicat pînă ce lichidul viscos realizat din fenol și alte ingrediente chimice ajunge șuviță solidă și elastică, rezistentă la frecare, la frig,

tratată de chimie vor putea informa exact asupra lungii „călătoriei” pe care relonul o străbate prin nesfîrșite țevi și mașini, pînă ce baza lui chimică, extrasă din petrol, ajunge fir „de lînă” sau „bumbac”.

Pe șantierul uzinei de relon de la Săvinești, toți oamenii sînt grăbiți. Cei mai ocupați oameni pe care i-am întilnit. Nimeni nu-ți acordă o convorbire mai lungă de cinci minute. Această grabă are, evident, o explicație: în mai puțin de două luni această uzină trebuie să intre în probe tehnologice. Acesta-i angajamentul constructorilor, al montajorilor, al chimiștilor. De fapt, constructorii — cei care au ridicat clădirea uzinei — sînt la ora aceasta spre sfîrșitul lucrărilor. Ei muncesc acum la finisarea fațadei și a pereților interiori. Munca lor n-a durat mai mult de un an și cinci luni. E un timp record și constructorii au depus multă energie și mult suflet pentru ca această mare lucrare să fie predată la timp. Astfel, s-au găsit metode ca turnarea betonului să se facă și iarna, cînd frigul atinge minus 21 de grade. Cum? A fost nevoie de multă chibzuință. Inginerul Katona Zoltan a găsit însă soluția: a încălzit atmosfera cu aburi pînă la plus un grad. Procedeu? Simplu: a introdus o rețea de țevi cu aburi între cofraje. La fel, inginerul Ion Cizmaru, meșterul Mihai Neagu și șeful de brigadă Oancea s-au străduit să predea montajului cu o lună înainte, corpul unei secții importante; brigada de dulgheri a mîistrului Carol Covaci și cea de tencuitori a lui Mihai Cîndea au lucrat zeci de nopți, la lumina reflectoarelor. Iar brigada de săpători a lui Laiu, vestită pe șantier, organizîndu-și bine munca pe schimburi, nu și-a întrerupt nici o clipă activitatea timp de un an și patru luni. Două tinere, Virginia Ariton și Zenobia Moise, venite pe șantier direct de la o școală profesională de ucenici din Bacău, s-au dovedit aici cele mai desăvîrșite mozaicari, iar tînărul inginer Ion Popescu și-a consacrat zile și nopți îndrumării operațiilor de turnare în beton a unor uriașe rezervoare de apă. Într-un cuvînt, mulți dintre constructorii s-au străduit ca munca pe șantier să meargă din plin.

A fost însă o perioadă de timp — în primăvară — cînd lucrurile n-au mers tocmai bine pe șantier. O serie de elemente dușmănoase, printre care fostul avocat și mare moșier Const. Isăcescu, se pripășiseră pe aici. Urmarea: unele materiale risipite, întîrzieri în lucrări...

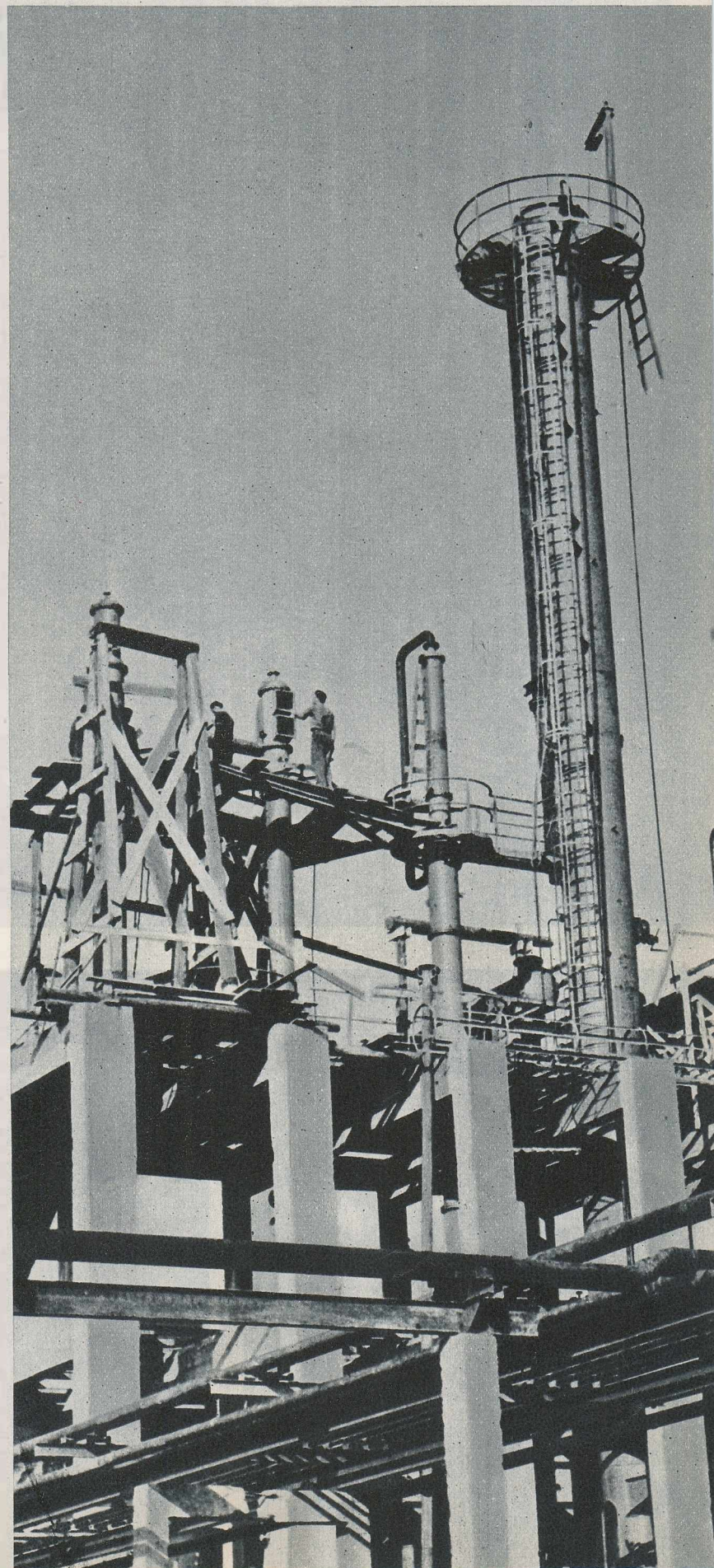
Pentru redresarea situației, au intervenit organizația de partid a șantierului și comitetul raional de partid. O chemare către comunitățile de pe șantier și către toți constructorii cinstiți a schimbat situația: în ore de muncă voluntară au fost colectate zeci de mii de cărămizi risipite, s-au strîns fierul nefolosit și cheresteaua de cofrări aruncată. Toate aceste „urme” ale risipitorilor de materiale au fost revalorificate. Elementele dușmănoase au fost înlăturate, iar bătălia împotriva risipei a luat forme noi; fiecare brigadă de zidari, de dulgheri, de fierari s-a angajat să lucreze o zi

care înainte erau risipite. Un singur exemplu: o scîndură era utilizată o singură dată la cofrajul betonului. Apoi era aruncată, risipită. Azi ea este păstrată cu grijă și folosită de încă cinci ori.

Cu spirit de economie, cu depășirea termenelor de plan, cu vigilență — așa au lucrat în ultimul timp constructorii fabricii de relon. Acesta le-a fost răspunsul la chemarea organizației de partid. O chemare care a fost o adevărată lecție de îndrumare și control în munca unui mare șantier național.

Pe șantier, constructorii le-au luat locul, în bună parte, instalatorii mașinilor. Ei sînt schimbul doi. Schimbul trei urmează: sînt chimiștii. Aproape 70 la sută din viitorii lucrători ai uzinei de relon vor fi chimiști. Ei vor „toarce” fire pentru viitoarele noastre haine, pentru rufăria noastră, pentru foarte multe produse despre care oamenii de acum vreun sfert de veac nici nu visau că s-ar putea face dintr-un derivat al petrolului. Al „gazului” pe care, la vremea lor, îl ardeau în patriarhala lampă cu fitil.

Se fac ultimele instalații industriale la corpul „lactama”. Aci va „face ochi” relonul.

PRIN GR

Imi inchipui că foarte puțini oameni mă contrazic cînd voi spune că nu cred să e prea multe distracții și relaxări mai plătite într-o zi de odihnă, decît plimbarea prin grădina zoologică.

Îndrăznesc să-mi exprim cu atîta certitudine această impresie pentru că, încă înainte de a-mi formula, am citit-o în ochii, în curiozitatea, în atenția, în expresia satisfăcută a fecilor de mii de oameni pe care i-am întîlnit prin grădini zoologice.

Stînd acum să verific dacă am intrat în dreptate în ceea ce afirm, constat că nu reușesc să-mi amintesc dacă am întîlnit vreodată aleile dintre cuști și țarcuri, vreo față blândă, vreo pereche de priviri indifferente. Înconjurat de animalele unui zooparc, cu conștiința imensă și sionată în fiecare moment de această aglomerație arbitrară de vietăți pe care natura le-a împărțit cu spații imense de zone și contururi — și bătrînul, și copilul, și cel care vine pentru prima oară, și cel care vine pentru a suta oară — trăiesc aproape același miraj.

★

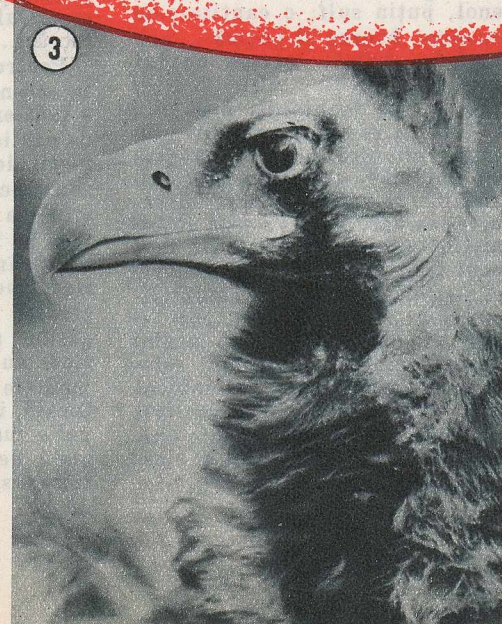
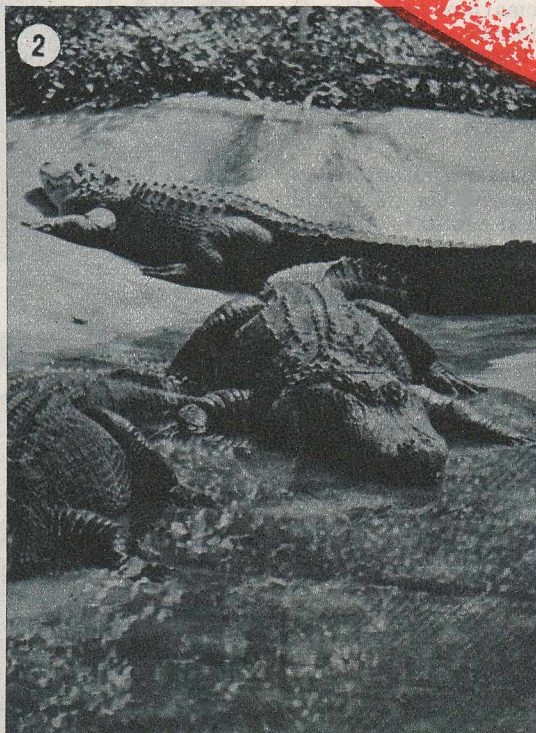
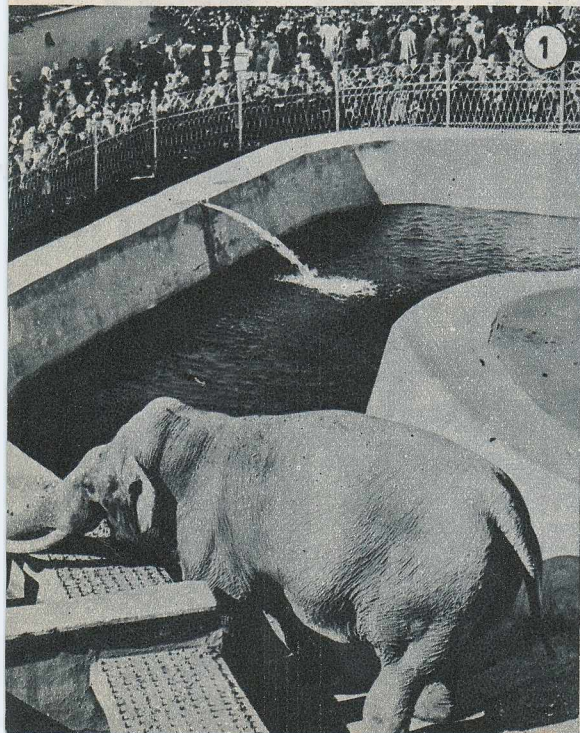
Grădina Zoologică din Moscova mi s-a arătat întîia oară ca o neclară îngrămădire de gherete, pompe și iazuri. Neclară, pentru că o vedeam de la fereastra camerei mele, de la etajul doi și trei și trei al clădirii în care locuiam.

Știam din ghidul de buzunar, atît de necurat atît de sobru prin datele lui reci, că grădina e veche de nouăzeci de ani, că adăpostește mii de ciudați și diverși locatari și că trec prin ea, în fiecare an, mai mult de trei milioane de oameni.

Ei bine, în momentul cînd i-am văzut pe acești oameni mi-am dat seama că între ei și realitate e o diferență calitativă, se zice doar la fața locului: trei milioane de vizitatori constituie o cifră imensă. Dar să vezi cum acesia, să citești în ochii lor imperativa dorință de a-și exprima impresiile, curiozitatea științifică îmbinată cu amuzamentul, să te-nghimbe împreună cu ei lingă grilajul care hotărînic împiedică imperiul elefantului (foto 1), să rîzi de tîrșă stingaci al aligatorilor (foto 2) veniți tocmai de pe țărmurile îndepărtatului Mississippi, și să rămii circumspect în fața cătăturii neiertătoare de erunt feud, a grifului negru (foto 3), să afli că înspăimîntătorul rinocer Zamba (foto 4) e un animal cuminte, blînd, ascultător să te surprinzi pe tine imitînd gestul maimaței ca să constăți dacă are caracteristici omenesci (foto 5)... — de-abia așa îți vei putea da seama că fiecare dintre milioanele de vizitatori ar trăi pentru un timp de cîteva ceasuri în zăta călătoriei într-o cu totul altă lume.

★

Trecusem prin forfota duminicală a capitalei și am ajuns deodată într-o teribilă

NA ZOOLOGICĂ DIN MOSCOVA

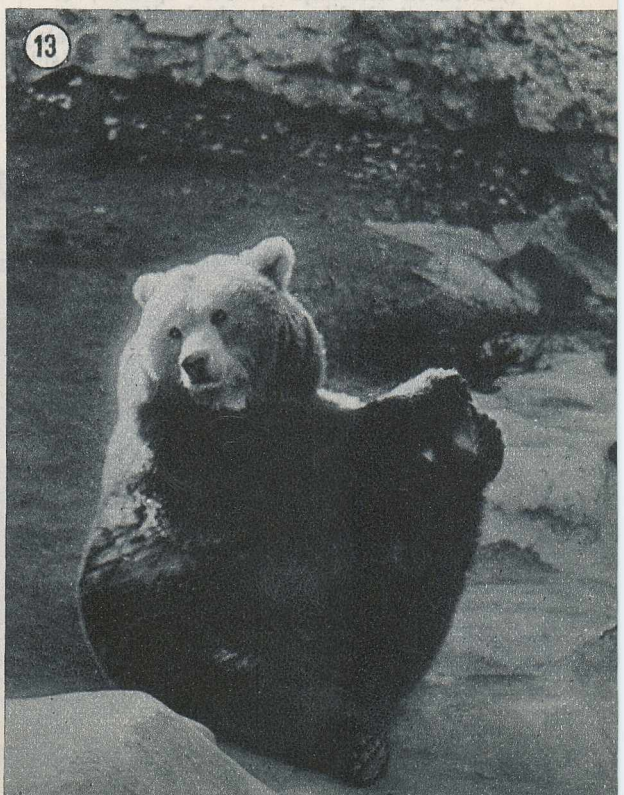
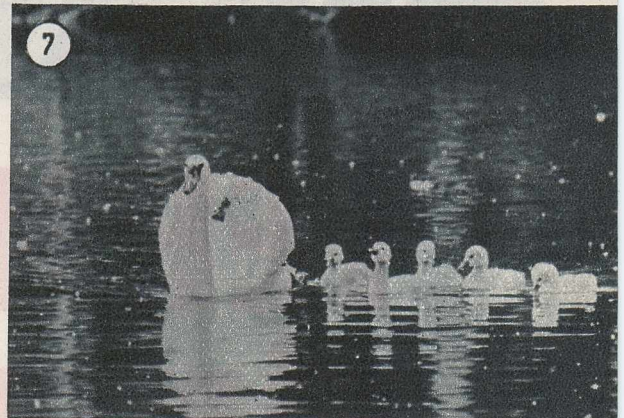
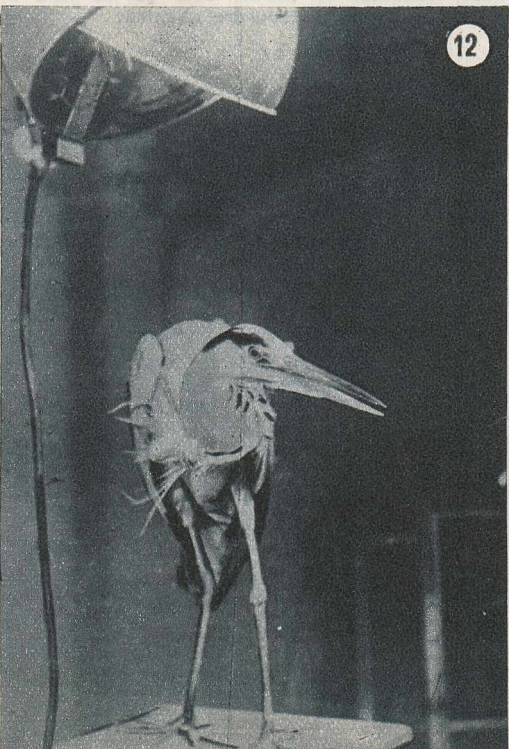
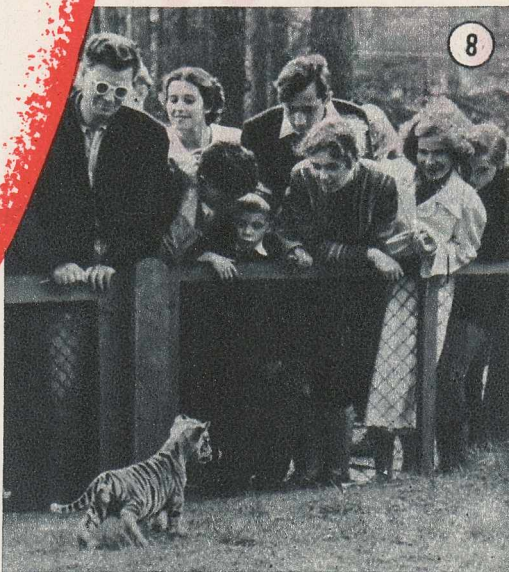
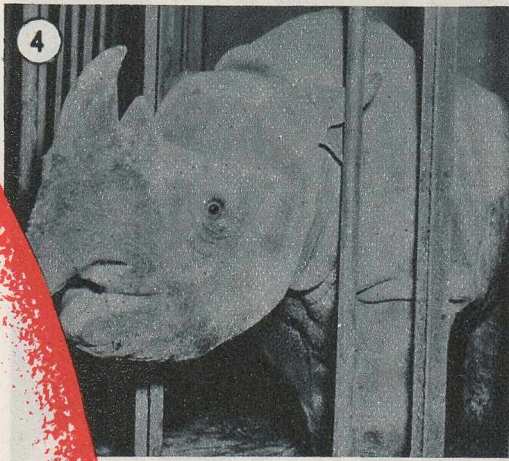
...ală, din care nu vedeai decît
corpuri albe ale clădirilor
Puzderie de oameni veneau
după-amiază de odihnă spre
c. Copii curioși și nerăbdători,
că-i așteaptă o plimbare cu trăsura
rasă de un ponei (foto 6), îndră-
venind să contemple grația majes-
ta lebedei (foto 7), oameni mai tineri
și vîrstnici, deocamdată încă aflați în
viala intrării, dar care peste puțină vreme
să uite de tot și să se amuze
îngardul „fiorosului” tigru Ciandr (foto 8).
Și moscoviții care aveau, dincolo de grilaje
înălțuri, vechi cunoștințe, dar erau și sute
de oameni din cele mai îndepărtate colțuri ale
URSS-ului Sovietice. Unii veneau din sud, și dă-
dă ochi pentru prima dată cu ursii polari
(foto 9), alții veneau din Arctica și admirau
pentru întâia oară ciocurile roze ale pelicanilor
(foto 10) sau „micuțul” bot al hipopotamului
african (foto 11).

★

...ri nesfîrșite de oameni înaintau pe alei,
observau, discutau, fără să se gîndească
la că cea aparență calmă a grădinii zoolo-
gice datoră muncii asidue a unui grup de
oameni. Directorul grădinii, tovarășul I. Sos-
novski, are multă bătaie de cap: aci dentistul
a venit să s-a chinuit două ore pînă să plombeze
un dinte al unei maimuțe, dincolo i se raportează
că un pui de bitlan bolnav de reumatism i
a scris un tratament cu raze ultraviolete
(foto 12) și că ursul cenușiu, în ciuda repausului
pe care îl avea, a trimis îngrijitorul după chirurg ca
să i se scoată oțetă o țeapă din labă (foto 13). Și fiecare
locatar al grădinii este îngrijit cu drag
și pricepere.

★

...părăsit zooparcul noaptea tîrziu, cînd
în aerul nopții rareori dacă mai strălucea cîte o
stea de ochi de felină, cînd maimuțele
se arătau să se tot scarpine, să sară și să
se joace, cînd în cușca lor, un leu și un cîine
de cîțiva ani fac casă comună, tra-
se se cu politețe și simpatie, ador-
îndu-se unul în bot. L-am părăsit îm-
preună cu o mulțime de oameni.
Eram obosiți după atîția ki-
lometri de alei pe care-i străbă-
tiserăm. Era însă o oboseală
plăcută. Duceam cu noi amîn-
turi pentru care ne-ar invi-
ta în țara noastră, în București...

← în necaz — o privire maniometrică pulsează viața din arterele termocentralei

ciudă și soare aprig în creștet, se soldase cu cboseala. A dispărut ca prin minune holul centralei, clar și răcoros ca paha cu apă oferit de portarul binevoitor.

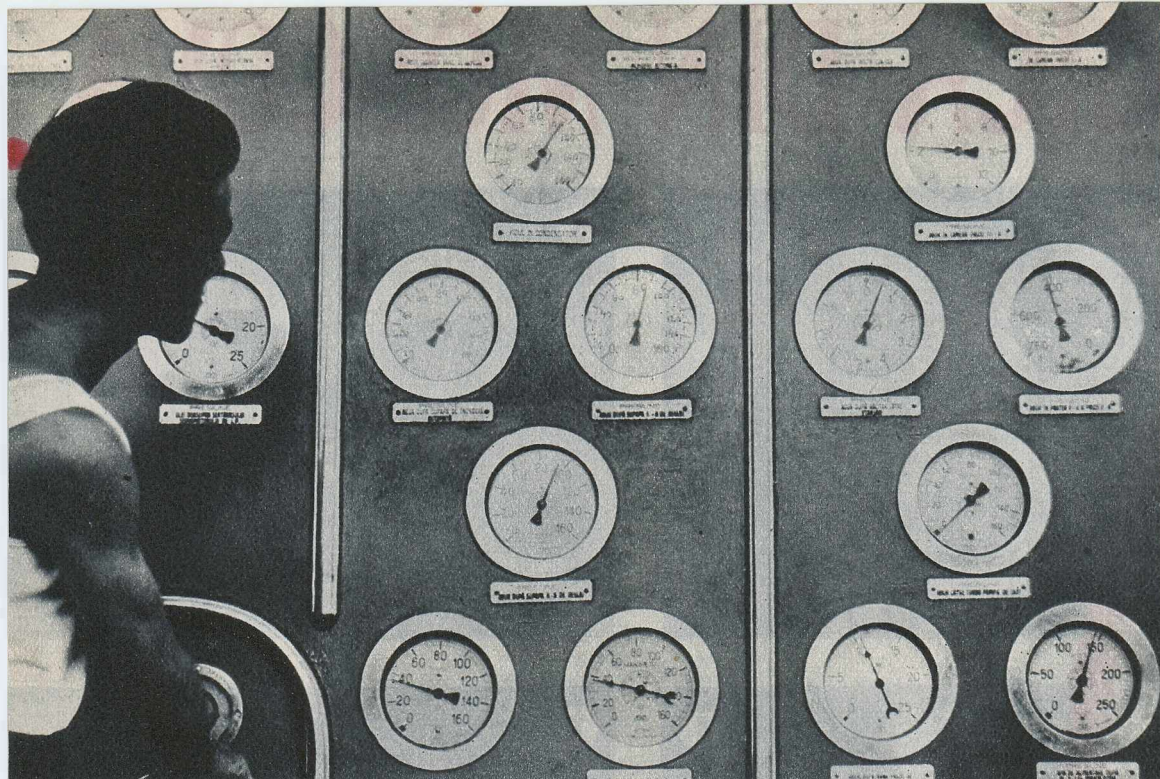
Să vedem acum ce mă aducea la ari laterală a termocentralei. Vizitasem uzile de unde se propulsează energia electrică și industriile din Valea Trotușului — fabrica cauciuc, combinatul chimic, rafinăria (Onești etc. — și îmi exprimaseam dorința a arunca o privire în camera de comandă unde se concentrează ștețele subtile ale complicațiilor instalațiilor tehnice, acel cabinet tnic de unde se dirijează operațiile de vehiculare a produsului energetic.

Inginerul a mai dat la o parte niște draperii de catifea gri și am pășit înăuntru. Încă dințat că sala ce se înfățișa privirii nu e decât un spațiu de trecere, am vrut să-continui mersul. Insoțitorul, tinărul inginer Bodu Teodor, m-a reținut:

— Aici e creierul uzinei — mi-a spus glas scăzut. Era parcă impresionat de locul unde ne aflam.

N-am sesizat dintr-o dată motivul. drept vorbind interiorul sălii mă contraria. La altceva mă așteptam. Ca să înțeleg de ce deceptia e nevoie de o lămurire.

Din cele împărtășite mie în biroul său de către directorul termocentralei, ingine-

TERMOCENTRALA TINERETII

Reportaj de F. BRUNEA-FOX

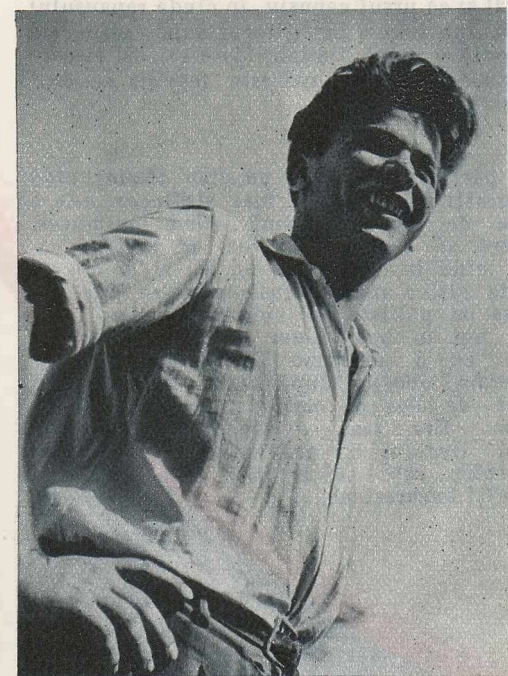
Fotografii de A. MIHAILOPOL

*„Cu petrolul din Tazlău
Merge moara la Bacău
Și cu apa din Trotuș
Ard luminile-n Buhuși,
De aici pînă-n Bicăz
Brigadierul face haz
De-al ciocoiului necaz
Frige-i-ai mașele cu gaz“.
(Auxită la Onești).*

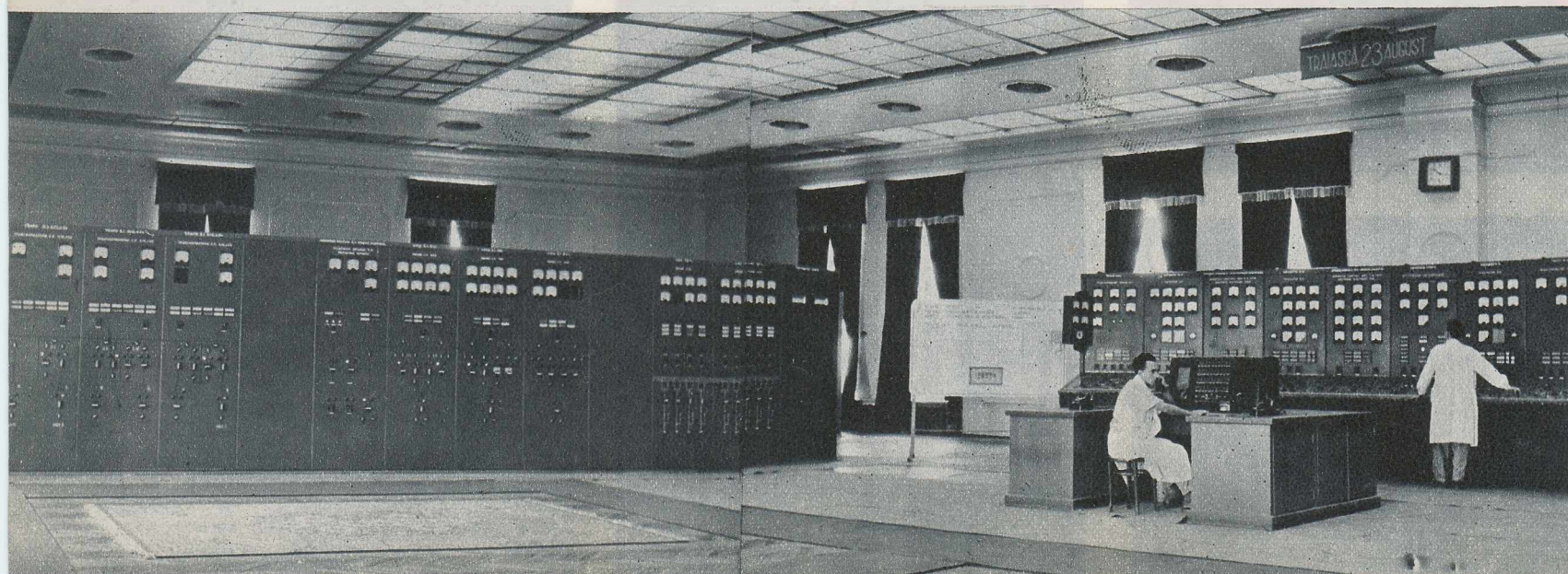
— Aici.
Inginerul a deschis încet ușa, cu nimic deosebită decât în ce privește avizul tăbliței („Intrarea neanunțată strict oprită“) de zecile de uși ale birourilor înșiruite pe o parte și pe alta a culoarelor celor patru etaje. Canaturile vopsite la fel, în tonul acela deschis

al sanatoriilor moderne — alb, bej, verde-pal — culori care sînt ca o pasă magnetică transmisă liniștitor sistemului nervos. Am simțit încă din primul moment efectul salutar al culorii utilizate și la vasta fațadă a termocentralei Borzești, a cărei elegantă arhitectură se înrudește, văzută în perspectivă, din tren, mai curînd cu aceea a unui imens edificiu cultural decât cu a unei uzine. Furat de peisaj, depășisem stația ce deservește complexul industrial și cei cîțiva kilometri de cale-întoarsă, pe jos, făcuți cu rucsac,

Tineretul se află în primele rînduri... Petre Bo-bează, candidat de partid, este șef de tură în secția de epurare chimică. →

Camera de comandă — „creierul“ termocentralei.

Ciupuliga Iosif; din cele înregistrate practic vizitând pe îndelete trepidanta uzină, un lucru cu osebire le domina și le concretiza. Știți care? Un lucru de natură geografică. Mărturisesc că despre Borzești ca și despre surata ei de la Comănești, nu prea eram dumirit pînă la venirea mea aici. Din ziare nu mă alesesem cu cine știe ce bagaj informativ. Ce o mai fi și cu palatele astea chipeșe? — mă întrebam ori de cîte ori le zăream din tren, în desele parcurșuri făcute în susul și în josul Troțușului, ba la sonde, ba la cărbune, ba la saline sau la alte destinații industriale. „Păi, furnizează energie motrică văii“ — mă documenta vreun călător nici el tobă de referințe, însă mulțumit că în răspunsul său vag se profila totuși sumedenia de fabrici și exploatări diverse, ce se țin lanț de la Adjud la Moinești. „Uite, astea toate funcționează cu energie de la Borzești!“.

O să încrunțați din sprincene, mie chestia asta cu energia nu mi s-a părut spectaculoasă. Vedeți, ochiul nostru s-a nărăvit de la o vreme. Nu-i mai este suficient ochiului un raion. Vrea o regiune. Și nici nu a apucat să cuprindă admirativ regiunea, că s-a și dilatat la scara unei provincii, e nerăbdător să găzduiască în pupila victorii la dimensiunile țării.

Cînd însă în cursul convorbirii, directorul a pomenit că uzina, deși tînără de numai doi ani, are printre „clienți“ Bacăul, nu mi-a venit a crede urechilor.

— Bacăul? — am întreat jenat. Ia te uită, unde a răzbit puiul ăsta de zmeu! Curat ca ăla cu ciubote de zece poște — m-am minunat în gînd.

— Nu numai Bacăul, ci și Galații, a adăugat flegmatic directorul.

— Ce vorbești, tovarășe inginer? Vrei să spui că șantierele navale din Galați, fabrica de conserve de pește, atelierle mecanice, teatrul, cinematografele, maternitatea, creșele, cluburile muncitorești și cîte altele din orașul dunărean iau energie electrică de aici, de la dumneavoastră?

— De aici, de la noi.

— Măi să fie!... Și eu care credeam că nu depășii Valea Troțușului.

— Dăm și Romanului, a continuat tînărul director, pe același ton imperturbabil.

— Și Romanului? Păi, acolo, cu fabricile noi, cu laminorul, cu orașul sport, se consumă energie, nu glumă. Se cheamă că aveți aici, la sursă berechet.

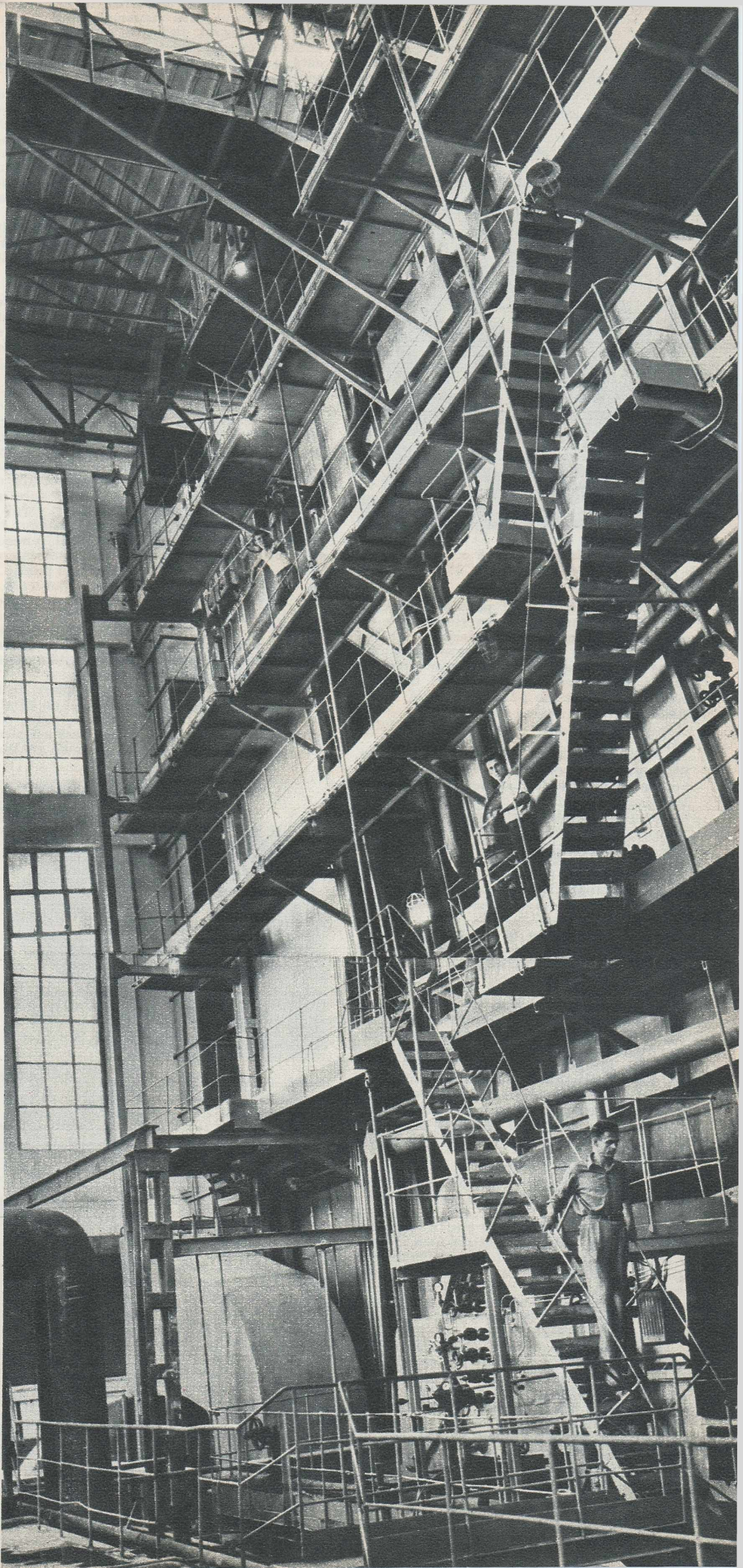
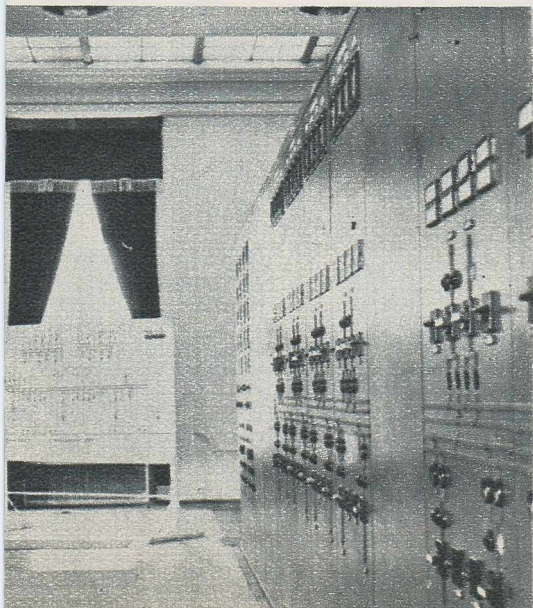
— Avem destulă ca să mai dăm și Iașilor, și...

— Și Iașilor? — l-am întrerupt, uluit.

— ... și Focșanilor... (a tăcut o secundă, căci amuzau pesemne intreruperile mele uimite, însă surprizele în cascadă îmi luaseră piuitul) și Bicăzului, deocamdată.

M-am ridicat de pe scaun și m-am apropiat de fereastră. Eram tulburat. De sus, de la al treilea, ochiul îmbrățișa un vast teren ce se întindea pînă-n malul Troțușului înspumat în barajul ridicat chiar în dreptul uzinei. De la îmbucătura cu Tazlăul, încă două stăvilare stopează, colectînd apele. Terenul este destinat celui de al treilea grup electrotrogen în montare, ceea ce va spori puterea instalată a centralei la 75.000 kW. Șantierul este un furnicar de brigadieri ti-

→
Un aspect al cazanului nr. 1

Utemista Lucia Timofte verifică o celulă de protecție de la stația de 35 km.

neri. Unii sapă șanțuri pentru conductele suplimentare, prin care apa fierbinte a cazanelor se duce să se răcească în Troțuș, în vreme ce alta proaspătă vine s-o înlocuiască pe cea evacuată. Alții garnisesc cu armătură și izolatoare stâlpii de înaltă tensiune. Roabe încărcate cu pământ circulă într-o singură direcție.

— Când va fi gata lucrarea? — am întrebat.

— Cred că pînă-n toamnă s-o terminăm. Să-ți mai dau o veste ca să vezi că Borzeștii nu se mulțumesc să alimenteze exclusiv Moldova. Încă în anul curent, se va realiza interconectarea sistemului energetic de aici, cu sistemul de dincolo de Milcov. Prin Focșani. E un cadou pe care-l facem Munteniei. Și de Ardeal vom avea grijă. Pe la nord, când Biczul va începe a funcționa. Toate acestea vor căpăta ființă odată cu realizarea celorlalte grupuri electrogene, firește.

— Cîte mai aveți?

— Mai avem patru în perspectivă.

— Ce de-a mai apă caldă o să produceți. O să concurați cu Gulfstreamul...

★

Deși socot că ar trebui să revin la sala aceea situată la parterul uzinei, undev-am lăsat, mai zăbovesc olecă cu o chestiune indispensabilă înțelegerii episodului cu care am început reportajul. Abandonîndu-mă uimirii provocată de forța expansivă a Borzeștilor, adică impresionanta creștere a debușeurilor sale (la acestea m-am gândit, vorbind mai sus, de spațiul geografic cucerit de tînăra uzină), am omis să vă prezint termocentrala propriu-zisă.

Ce-i o termocentrală?

O uriașă fabrică furnizoare de aburi industriali. Niște cazane colosale în care apa încălzită la maximum (temperatura va atinge 540 grade Celsius cînd va fi pus în funcțiune grupul 4, ceea ce nu s-a realizat încă la noi), se transformă în vapori folosiți pentru diverse scopuri tehnologice — forță mecanică, procese termice. Centrala utilizează drept combustibil gazele de sondă compresate, aduse prin conductă de la Moinești și păcură de la rafinăria de alături.

Asemenea procese implică instalații tehnice complexe și e încă o mîndrie a realizărilor noastre socialiste, uzina de care ne ocupăm, (cea din Comănești e mai veche) condusă de specialiști tineri, instruiți și formați la școala partidului.

Ghidat de inginerul Bodu Teodor, am dat o raită prin diversele secții ale centralei. Cea mai impresionantă este desigur a cuptoarelor, uriașe cutii ermetice, care degajă o căldură insuportabilă, deși pereții groși sînt construiți din cărămidă refractară. M-am urcat pe pasarella de fier ce merge de-a lungul pereților. Dinăuntru venea duduitul focului,

și semnalizări. Nu m-am apropiat. Am stat, pătruns de nu știu ce tulburare, lingă ușă. Distanța, în ambianța asta de umbră și tăcere, sporrea impresia produsă de un tablou la urma urmei banal, nespectaculos. Dar totuși... El este creierul termocentralei, cum l-a definit cu voce solemă inginerul. Un creier nu-i fotogenic. Tînărul de la birou a ridicat capul. Se uita la noi cu gravitate. Și m-a emoționat privirea acestui brigadier, el însuși imaginea vie a atîtor oameni ai muncii, făuritori ai acestei epoci de fabuloase creații.

Pe urmă am vizitat nesfîrșita sală a dinamourilor, multe la număr. La capătul sălii, un tablou cu butoane colorate, supraveghează pulsația motoarelor, și la rîndul său tabloul e subordonat atenției unui singur electrician, tînăr brigadier îmbrăcat cu salopetă. Îmi explică rostul butoanelor și al „ochilor magici” pe care se înregistrează ritmul diesurilor.

— Aici e un punct de control al curentului electric. Însă sistemul vital al uzinei, sistemul nervos, se concentrează integral în altă parte — mă lămurește.

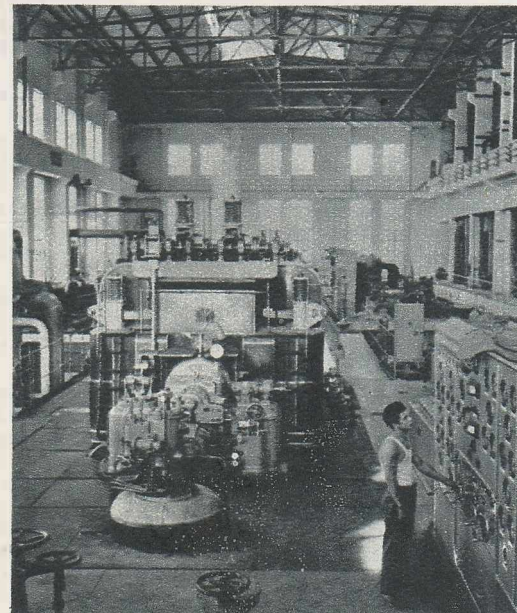
— Mă faci curios, tovarășe inginer.

Mă așteptam, ca în romanele științifice tratate fantastic, ca în filmele ce insistă asupra imaginilor tehnicității moderne, să găsesc ceva asemănător acolo unde m-a condus tovarășul Bodu. Adică un interior pe care-l vedeam cel puțin similar cu acel al cabinei de pilotaj de la un avion de transport cu reacție, de mare capacitate. Fel de fel de manete, manometre, barometre, cronometre, termometre, orinduite corect pe un panou de marmură neagră. Fire invizibile leagă, ca pe o hartă, încăperea asta severă — numai metal și ebonită — de orașele deservite de uzină. Fiecare din ele ar converge spre un buton. O apăsare, și la Galați ar porni o curea de transmisie, la Roman strungul își va începe rotirea, la Iași aparatul purcede să capsuleze flaconașele cu aureomicină, la Focșani se aprind luminile în parcul public... Așa îmi închipuiam încăperea. Cînd colo... E o lungă și austeră sală, ca pentru spectacole, nemobilată. Pereți albi, fără o cadră. Perdele de pluș roșu, lungi pînă-n podea, acoperă ferestrele! În dreapta, lipit de perete, un birou, la care un tînăr citește o carte, se pierde în spațiul vast și vid.

În fund, un panou. Ceva mai mare decît cel menționat adineauri. E presărat cu bumbi de diverse culori, verzi, galbeni, roșii, albaștri, care palpită de o misterioasă sclipire. Au parcă un limbaj cifrat, plin de sensuri

termocentrala... Carbonele... Petrolul... Cu acești trei factori de căpetenie ai industriei din Valea Troțușului s-a realizat în cei zece ani de la naționalizare — cum am încerca să arătăm în reportajele noastre — o fenomenală transformare economică a regiunii Bacăului, a întregii Moldove.

Sub imboldul partidului și guvernului zec de fabrici cu produse esențiale, metalurgice chimice, alimentare, au luat ființă în bazinul Troțușului și al Bistriței. Moldova este un permanent șantier de noi construcții de care freamătă munca plină de avînt a brigadierilor tineri. Ei contribuie la propășirea din ce în ce mai rodnică a acestui ținut ce participă cu importante aporturi la economia generală a țării.

Antohei Valeriu s-a calificat în uzină. Fruntaș în producție, el lucrează azi în sala turbinelor.

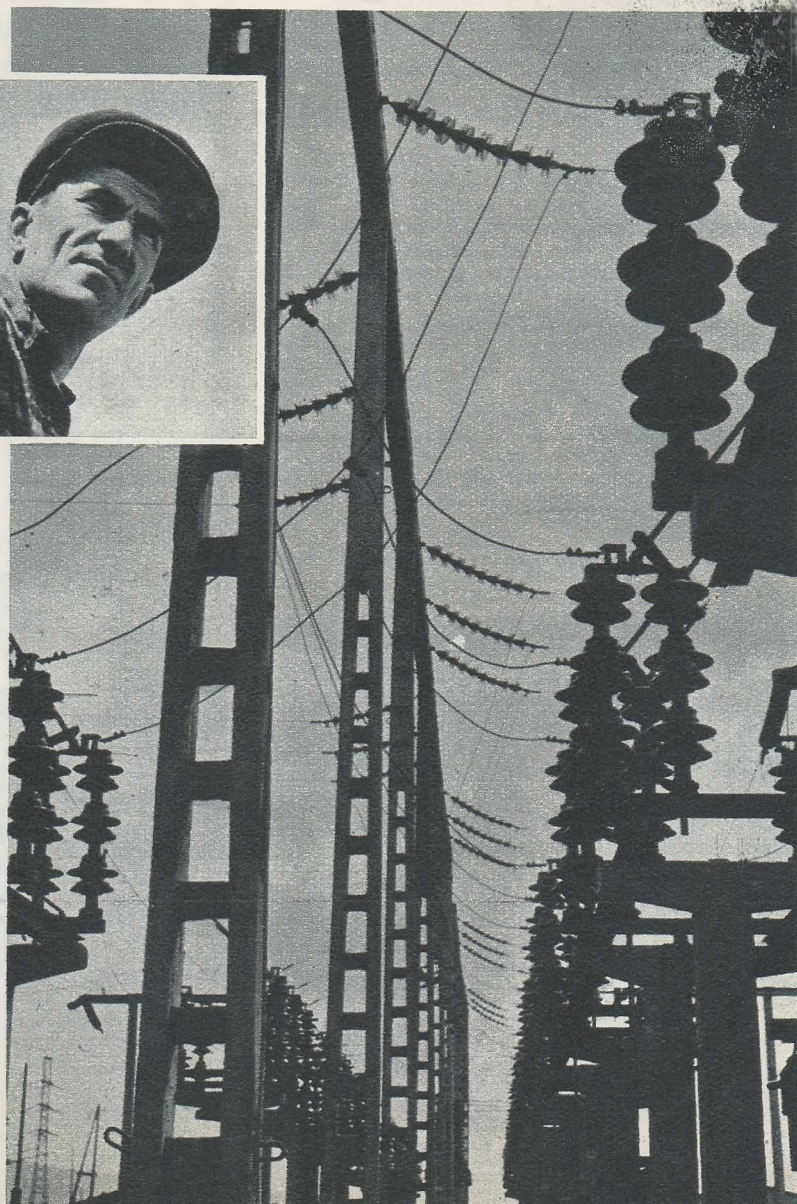
De la această stație, energia electrică pleacă spre Bicz, Roman, Iași, Galați, Brăila...

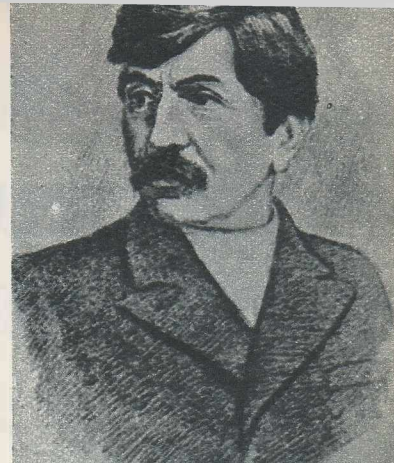
Unul dintre fruntașii termocentralei: muncitorul Ion Lupu.

și semnalizări. Nu m-am apropiat. Am stat, pătruns de nu știu ce tulburare, lingă ușă. Distanța, în ambianța asta de umbră și tăcere, sporrea impresia produsă de un tablou la urma urmei banal, nespectaculos. Dar totuși... El este creierul termocentralei, cum l-a definit cu voce solemă inginerul. Un creier nu-i fotogenic. Tînărul de la birou a ridicat capul. Se uita la noi cu gravitate. Și m-a emoționat privirea acestui brigadier, el însuși imaginea vie a atîtor oameni ai muncii, făuritori ai acestei epoci de fabuloase creații.

și semnalizări. Nu m-am apropiat. Am stat, pătruns de nu știu ce tulburare, lingă ușă. Distanța, în ambianța asta de umbră și tăcere, sporrea impresia produsă de un tablou la urma urmei banal, nespectaculos. Dar totuși... El este creierul termocentralei, cum l-a definit cu voce solemă inginerul. Un creier nu-i fotogenic. Tînărul de la birou a ridicat capul. Se uita la noi cu gravitate. Și m-a emoționat privirea acestui brigadier, el însuși imaginea vie a atîtor oameni ai muncii, făuritori ai acestei epoci de fabuloase creații.

PE URMELE LUI VLAHUȚA

Al. Vlahuță

*„Bine e să știi, la moarte, că o dungă lași — un nume,
C-ai săpat la zidul nopții — c-ai muncit să-ți scoți în lume
Din al creierului zbucium ca pe-un diamant, **ideea.**
Urma-ți fi-va cunoscută pe-unde fi-ai purtat scînteia...“
(Din prag...)*

artistică de o reală valoare (în ciuda unor greșeli ideologice și limite în concepțiile filozofice ale scriitorului) este cercetată cu dragoste și adîncime în lumina principiiilor celei mai luminoase învățăături despre viață și societate. Pleșești, satul de lângă Bîrlad unde poetul a văzut lumina zilei, se numește acum satul Al. Vlahuță, iar împlinirea unui veac de cînd s-a născut scriitorul con-

fel se și încuscrise) și alți oameni de seamă ai vremii.

Casa de la Dragosloveni a devenit astăzi *Casa memorială „Al. Vlahuță“*. Restaurată și reconstituită așa cum se înfățișa pe vremea cînd era locuită, casa a fost înzestrată cu obiecte rămase de pe urma scriitorului (puține, din păcate), cu manuscrise, scrisori, fotografii. În curtea casei se află un car; este și el o relicvă.

Cu acest car a plecat Vlahuță în bejenie spre Bîrlad în anul 1917, amărît de soarta tristă a țării invadată de dușmani și răscolită de revoltă împotriva monstruoaselor acte de trădare ale unor generali din vremea aceea.

Tuturor celor ce-l iubesc pe Vlahuță ca om și ca scriitor și-i prețuiesc opera, vizitarea acestei case memoriale le va prilejui emoționante momente de evocare a ilustrei figuri, de caldă amintire a celui ce a trăit, a muncit, s-a chinuit aici cu gîndul mereu la semenii lui, la nedreptățile pe care le îndurau și la dreptul lor la o viață mai bună.

Scria poetul:

*„Cine-n pace duce greul bogăției și
luminei
Și-n război cine-i oiteazul fără
slavă, fără nume?
Domnul milostiv de-a pururi, cel
mai darnic Domn din lume?
E săracul. El palate și biserici
și podoabe
Fără preț a dat Moldovei. — El,
cu mîinile lui roabe.“*

Nu mai sînt roabe mîinile lui, ci libere. Și nici sărac nu mai e săracul, ci stăpîn pe țara lui bogată și făuritor al unui viitor luminos. Iar pe cei ce au aprins făclii în beznă și s-au dăruit săracului, ca Vlahuță, poporul îi cinstește după meritele lor.

E. DASCĂLU

Constantin Spînu din Dragosloveni l-a cunoscut pe Vlahuță, cu care s-a plimbat adesea, discutînd despre necazurile cele multe ale țărănilor. În fotografie se vede și carul bejeniei lui Vlahuță.

„Casa memorială „Al. Vlahuță“ din Dragosloveni. Sus în stînga, placa comemorativă.

...a unul ce și-a pus harul în slujba unor idei luminoase și a dăruit poporului o operă artistică autentică, ca unul ce și-a dat glasul protestatar împotriva marilor nedreptăți sociale.

Vlahuță are aceleași uri și aceleși simpatii ca și Eminescu, Calile și socialistii — spune criticul Ibrăileanu), se poate spune despre poetul și prozatorul Al. Vlahuță că el a săpat la zidul nopții, cu dragoste pentru oameni, curaj împotriva asupririi, cu efort în împlinirea dreptății cernuți și nedreptățiți. De aceea poporul recunoscător își dă izi osteneala ca urma lui Vlahuță să fie cunoscută pe unde el a purtat scînteia, de-a lungul țării, adică, peste urile patriei atât de îndrăgite de autorul „Romîniei pitorești“.

Al. Vlahuță este astăzi membru t-mortem al Academiei R.P.R., iar numele lui e tipărit și răspîndit în mari tiraje, iar creația sa

stătuie prilejul unor noi și respectuoase omagii aduse memoriei lui.

★

Pe șoseaua națională ce leagă Bucureștii de orașele moldovene, între Rîmnicul Sărat și Focșani, ținînd de comuna Generalisimul Suvorov, se află satul Dragosloveni. Aici venea poetul adesea. În umbra răcoroasă a camerelor din locuința lui, sau în lungi plimbări pe malul Rîmnei, prin zăvoiu cu sălcii împodobite cu beteală de argint ca niște mirese, își afla poetul clipe de răgaz și, deopotrivă, ceasuri de rodnică creație. Multe din valoroasele lucrări în proză și versuri au fost zămislite în acest liniștit și pitoresc colț de țară. Aici, în casa de la Dragosloveni, își primea Vlahuță pe marii lui prieteni: Barbu Ștefănescu-Delavrancea, Ion Luca Caragiale, pictorul Nicolae Grigorescu (cu care de alt-

MAI MULTE FILME

PENTRU și DESPRE COPII

Universul copiilor noștri — cât de mare, interesantă și complexă lume! Școala, familia, detașamentul de pionieri, prietenii, un profesor apropiat sau altul mai aspru, o vacanță petrecută în tabără, întrecerea pentru câți mai mulți 10 în primul pătrar...

Un întreg univers! De ce-i vor fi rezistind oare cu atîta „dîrzenie” creatorii noștri de filme? De ce pun atît de puțîn filmul artistic în slujba educării noii generații, de ce nu folosesc acest popular mijloc de discuție cu copilul zilelor noastre?

★

Nu întotdeauna cifrele sînt cel mai elocvent argument în materie de creație artistică, dar dacă vom spune că noua noastră cinematografie nu s-a învrednicit să facă decît 3 (trei) filme artistice pentru copii în toată existența sa, „Nufărul roșu”, „Fetița minciunoasă” și „Ora H”, vom așeza imediat lingă această minusculă cifră și cel puțin trei semne de întrebare... Fără îndoială că cineștii de la studioul „București” se pot mîndri cu faptul că au avut în această perioadă o mare cantitate de filme de desen animat. Nu putem trece nici peste filmul românesc de păpuși care, așa puțîn și modest cum a fost, a avut cîteva realizări lăudabile („Nădrăvăni”, „Insula Negritei”, „Chiț în pericol”, „Studentul de pe bulevard”, într-o oarecare măsură și „Domnul Goe”). Filmul artistic pentru copii e completat periodic de jurnalul „Pionierul”, editat o dată la trei luni de studioul „Al. Sahia”. Așadar:

— Cu toată producția destul de frecventă de filme de desen animat nu credem că ele pot fi suficiente și, mai cu seamă eficace, în educația copiilor de orice vîrstă. Poveștile cu iepurași gingași, elefanți care-și plombează colții la dentist, ursuleți lacomi etc. sînt foarte bune pentru preșcolari, dezvoltîndu-le, pe lingă imaginație, și noțiunile de bine și de rău, de utilitate socială etc. Crescînd însă, avînd un contact de alt nivel cu viața de toate zilele, copilul începe să judece filmele de desene animate drept simple divertismente. Pentru educația acestui public de vîrstă încă fragedă, desenul animat, cu limitele sale actuale, nu mai poate ajuta în măsura necesară. El este pus în

situația de a preda ștafeta pedagogică. Cui?

Desigur că filmul de păpuși, cu specificul său, ar putea continua cursa. Filme de genul „Studentul de pe bulevard”, „Insula Negritei”, primul militînd împotriva superficialității și vulgarității ce caracterizează pe așa-numiții bulevardiști, al doilea vorbind despre prietenia în relațiile dintre popoare, au purtat în ele un mesaj evident util în educarea cetățenească a tinerei generații. Din păcate, după cum creatorii de desene animate nu se preocupă să găsească limbajul artistic prin care să comunice cu copiii de vîrstă mai mare, nici colegii lor din sectorul filmului de păpuși nu se străduiesc să înfrîngă stadiul poveștilor cu șoricei și rățoi. N-am văzut pînă azi nici un film de păpuși al cărui erou să fie un școlar silitor sau, dimpotrivă, unul leneș și buclucăș, pe care colectivul îl ajută să se îndrepte.

Cît despre filmul artistic pentru copii, acesta a depus armele din momentul cînd a lansat „Ora H”. În tot studioul „București” nu se găsește în momentul de față nici un scenariu apt să devină film pentru copii și despre copii, (cu excepția scenariului „Mingea”, o povestire a cărei problematică se adresează mai mult celor mari). Oricît am scormoni prin sertarele redacției de scenarii, n-am afla acolo nici proiecte, nici idei cu garanții serioase de realizare. Cine poate răspunde copiilor pentru ce studioul nostru de filme artistice nu le dăruiește producțiile așteptate?

Ce spun scriitorii!

Mărturisim că n-am întreprins un raid-anchetă în lumea făuritorilor de literatură pentru copii, pentru că dintr-o simplă cercetare a listelor de colaboratori ai studioului „București” în domeniul filmului pentru copii am constatat în primul rînd cine lipsește și nu cine e prezent. Marcel Bresașu, Nina Cassian, Cicerone Theodorescu, Vladimir Colin, Gica Luteș, Octav Păncu-Iași, sînt cele mai frecvente nume întîlnite în ultimii ani în literatură noastră de copii și tineret. Nu știm de ce această situație nu a ajuns în măsura cuvenită în atenția forurilor competente ale studioului „București”. Toți, după „Inimoișii” Gicăi Luteș, după „Marea bătaie

de la Iazul-Mic” a lui Păncu-Iași, după „Nică fără frică” al Ninei Cassian — ca să dăm numai cîteva exemple la îndemînă — am fi putut avea pînă acum filme de toată frumusețea, în care copiii să-și regăsească eroii dragi, preocupările, frămîntările, bucuriile vîrstei lor, din care să poată învăța cum să se poarte în viața de toate zilele. Adevărul e că, pe cîtă lipsă de preocupare în atragerea celor mai valoroși scriitori contemporani de literatură pentru copii am putut constata în activitatea trecută a redacției de scenarii a studioului „București”, tot atîta dezinteres am putea imputa și scriitorilor. Nici ei n-au bătut stăruitor și cu răspundere la porțile studioului, deși în sprijinul lor aveau cel mai de seamă argument: opinia publică.

Ce spun regizorii!

Nu spun nimic fiindcă, cu excepția cîtorva nume, evită filmul pentru copii. Subestimare? La prima vedere, așa s-ar părea. Noi însă am mai adăuga: frica de greutate, comoditatea. Nu e atît de îmbietor să lucrezi cu actori-copii cînd te vizezi îndrumînd jocul unor artiști ai poporului...

Într-adevăr, copiii trebuie abia învățați cu disciplina de platou, sînt emotivi, se iau cu joaca și uită uneori replicile, sînt spontani atîta vreme cît nu știu că se filmează, iar pe urmă încep să „pozeze”, pot fi mai capricioși decît cele mai „consacrate vedete” etc... Și atunci? Nu ne apropiem de filmul cu copii și pentru copii, așteptăm să se nască actori dinfașă, visăm la antici și-i ignorăm pe Creangă, Sadoveanu, Ispirescu, ne încîntăm de pildă, măiestria basmelor filmate ale regizorului sovietic Ptuşko, (fiindcă veni vorba de filmul sovietic pentru copii, nu putem să nu-i admirăm multilateralitatea, bogăția de idei și reușita artistică, însușiri prin care și-a cucerit pe merit locul de frunte în producția mondială), însă nu îndrăznim să-i urmăm pilda și... stăm. (Doar Sinișa Ivetici și Andrei Blăier — dintre toți regizorii — se „încăpățînează” să facă film artistic pentru copii).

Această atitudine apare cu atît mai de neînțeles cu cît avem o literatură nouă și de bună calitate pentru copii, cînd revistele pentru cei mici sînt pline de fapte și întîmplări interesante din viața școlariilor, cînd aproape fiecare diriginte de clasă are altele de spus în cît fără îndoială că poate alimenta cu material documentar cel mai exigent regizor. Dar pentru aceasta trebuie să existe interes. Și mai mult decît atît: pasiune și răspundere față de un public numeros și entuziast.

Ce așteptăm...

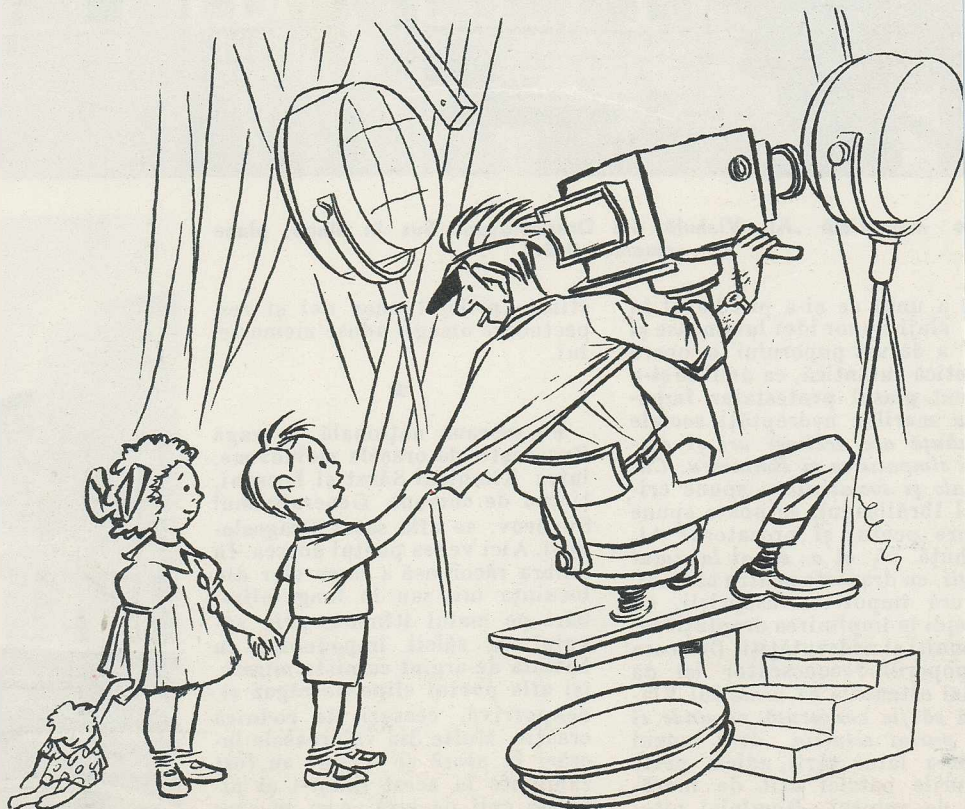
De două ori pe an, de Ziua Copilului și în timpul vacanței de iarnă, Direcția

Difuzării Filmelor și a Rețelei Cinematografice organizează festivaluri cinematografice pentru cei mici. Au loc cicluri și festivaluri de desene animate și film de păpuși la care se stă din timp la „coadă” pentru un bilet. Vedem, cu acest prilejuri, și producții românești, (în speță, inevitabilele povești cu ursuleț șoricei et comp). E timpul să se ofere celui mai tînăr public lucruri mai consistente și mai utile. E un public ale cărui opinii și gusturi abia se plămădesc. Ce contribuție are filmul românesc la formarea lui Pînă azi — după cum ar văzut — foarte firavă. Lipsește filmul care să educă cetățeanul de mine în spiritul moralei comuniste, care să-i dezvolte dragostea pentru patrie, pentru construirea socialismului. Lipsește filmul cu înșeși problemele copilului, spuse la nivelul înțelegerii sale.

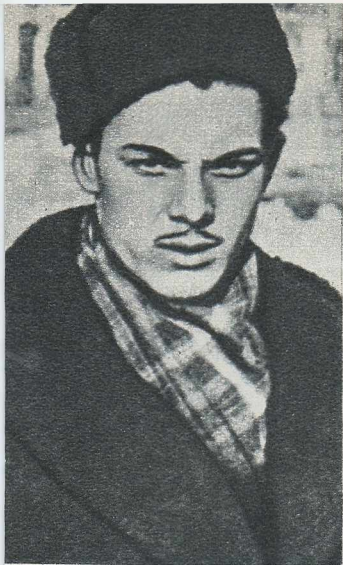
Filmul trebuie să deschidă micului spectator ferestre largi către ziua de mîine, cînd și el va pași în rîndul constructorilor unei lumi noi, să-i dezvolte pasiunea pentru știință și cultură, stîmă față de dascălii din școală, considerații pentru toți cei ce se străduiesc să facă din el un orolul societății.

Ursuleți somnoroși, rătuște șugubețe, zmei și Feți-Frumoși? Fără îndoială, sînt necesari și aceștia pînă la o anumită vîrstă. Apoi însă, ce le dăm copiilor, imensei armate de mici cuți cinefili? E o întrebare la care creatorii de filme din studioul „București” s-ar cuveni să răspundă cu toată seriozitatea

M. MARINESCU-SANDI

— Ei, nene! De noi ați uitat?

Elevul sovietic Alexei Kuțkov.

Elevul american Stephen Lapekas.

Stephen în urma lui Alexei

SAU DE CE A INTRAT ÎN PANICĂ REVISTA „LIFE“

Undă ce recente succese istorice ale științei și tehnicii sovietice au spulberat fără drept de apel mitul supremației tehnicii americane, oficialitățile din S.U.A. și implicit, presa lor, au intrat în panică. Devenise limpede, chiar și pentru cei mai înrăiți apotezi ai modului de viață american, că lansarea, de pildă, a unui satelită de o tonă și jumătate în spațiul cosmic nu poate fi un fapt izolat, întâmplător, spontan; că acest fapt, dimpotrivă, este produsul unei industrii moderne și al unei rețele științifice superioare, bine alimentate cu cadre puternice de către un sistem de învățământ înaintat.

Iată de ce, însăși cunoscuta revistă reacționară americană „Life“ a fost nevoită să publice un ciclu de fotoreportaje despre grava criză a învățământului american. Primul fotoreportaj din acest ciclu, zintă, față în față, doi elevi, unul american și altul sovietic. Și comentariul din „Life“ folosește unele formulări aparținând teologiei antisovietice, totuși concluzia reiese limpede, recunoscându-se superioritatea sistemului sovietic de învățământ și rămânerea în urmă a învățământului și educației în S.U.A.

Reproducem mai jos, fotografiile apărute în „Life“ precum și fragmente din textul explicativ.

Când Stephen se întoarce de la clasă, unde s-a războit zadarnic cu problema de geometrie, ride înșăși în sala de clasă. Stephen ride și el de neștiința sa.

La ora de chimie, Alexei și colegii săi descriu o experiență. Fiecare elev are la dispoziție câte un rând de aparate și instrumente de laborator necesare experiențelor.

Doi tineri de 16 ani, STEPHEN LAPEKAS din Chicago și ALEXEI KUȚKOV din Moscova primesc în țările lor ceea ce se cheamă o educație relativ bună în școala publică. Stephen frecventează cursurile clasei a XI-a a uneia din cele mai bune școli medii din Chicago, „AUSTIN HIGH“. Alexei este în clasa a X-a, adică în ultima clasă a școlii de zece ani nr. 49 din Moscova. Deosebirile dintre ce și cum învață ei dezvăluie o gamă întreagă de probleme ce stau astăzi în fața învățământului public din S.U.A.

Fotografiile din paginile noastre prezintă câteva aspecte din viața ambilor elevi în decursul unei săptămâni. Stephen este un elev mijlociu, simpatic, vesel, bun camarad — tipul tînărului fabricat în mod curent în S.U.A., de a cărui producție sînt atît de mîndre școlile noastre. Alexei este un elev muncitor, energic, oarecum peste medie — tipul elevului pe care-l produce în mod curent sistemul de învățămînt din Rusia. Stephen nu prea obișnuiește să ia în serios învățătura și problema educației școlare. Pentru Alexei, care învață într-un mediu intelectual mult mai serios, notele bune la școală sînt mai importante decît orice.

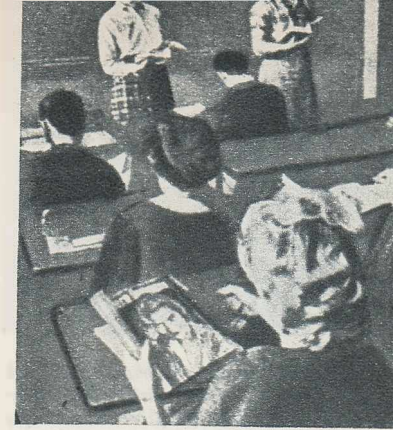
Stephen speră ca după absolvirea școlii medii să intre la universitate, dar e convins că, în general, viitoarele sale succese în viață nu depind de nivelul studiilor sale, de pregătirea sa școlară. Alexei este ferm hotărît să urmeze universitatea și să devină fizician. În Rusia, unde este nevoie de tot mai multe brațe de muncă instruite, rareori poate ajunge cineva la o situație mai înaltă fără o bună pregătire școlară. De altfel întregul sistem de învățămînt este orientat în această direcție.

Din punct de vedere al stadiului de învățătură, Alexei este cu doi ani înaintea lui Stephen. De exemplu, el a studiat în cadrul cursului de literatură engleză pe Shakespeare și Shaw, în timp ce Stephen de-abia a terminat o carte de Stevenson.

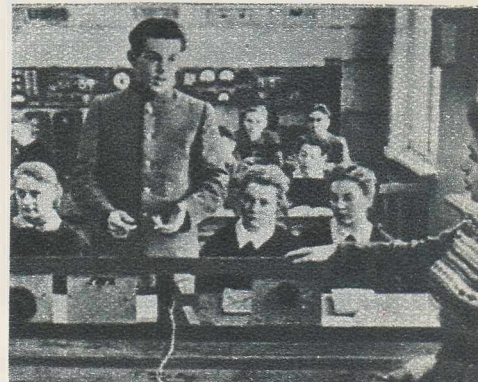
ALEXEI

În atmosfera serioasă a școlii de zece ani nr. 49 din Moscova Alexei Kuțkov își petrece șase zile de muncă intensă pe săptămînă. Programul analitic este astfel întocmită încît elevii învață 5 ani de fizică, 4 de chimie, unul de astronomie, 5 ani de biologie, 10 ani de matematici inclusiv trigonometrie și 5 ani de limbi străine. Școlile ruse pun un mare accent pe știință și mai mult de jumătate din orele lui Alexei sînt consacrate științelor tehnice și naturale. Alexei capătă însă și cunoștințe serioase în literatură

Stephen Lapekas și prietena sa Penny Danahue străbat împreună cartierul lor din nord-vestul orașului Chicago. (Tatăl lui Stephen este pictor-decorator).

Aspect al învățămîntului din S.U.A.: Stephen Lapekas și colegii lui citesc la ora de engleză un fragment din piesa „Regina Victoria“. Se pare însă că pe blondina din primul plan n-o prea interesează această lecție...

Aspect al învățămîntului din U.R.S.S.: Alexei Kuțkov răspunde bine la întrebări în ora de tehnică.

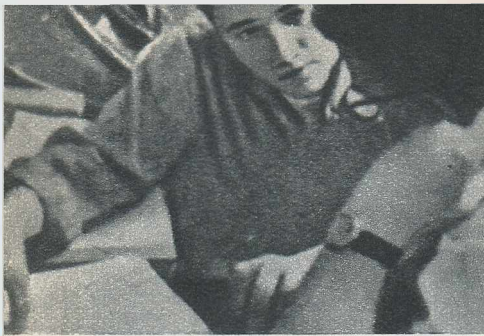
și limbi străine; el i-a studiat pe toți marii scriitori ruși, inclusiv Tolstoi și Dostoievski. În orele de engleză el nu vorbește aproape de loc rusa. Volumul și profunzimea studiilor sale trezește înconștabil o impresie puternică. Alexei își folosește sistematic timpul său pentru învățămînt, pregătindu-se acasă cu multă grijă. În timpul liber el se duce adeseori la clubul local ca să joace volei. Nu prea îl interesează fetele, însă în ultima vreme a început să acorde atenție unei colege drăguțe pe care o vedeți și în fotografie...

STEPHEN

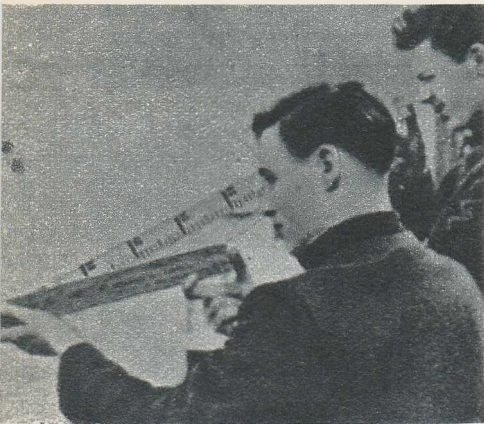
Stephen Lapekas își începe regulat ziua lui de școală întîlnindu-se cu prietena sa, Penny Danahue. După zece minute sosește la Austin High. Orele de școală trec foarte repede, fiind animate de glume. Principalele materii pe care le studiază Stephen sînt engleza, istoria Americii, geometria și biologia. Ele ocupă, ce-i drept, un mare număr de ore, dar ele se desfășoară la un nivel mult mai scăzut decît în școala lui Alexei. Ele pretind o încordare intelectuală minimă. De pil-

Alexei Kuțkov, Maria Dubrovnik (în mijloc) și prietena ei citesc dintr-o carte de conversație engleză. Ei se află în stația metro-ului, în drum spre un muzeu științific.

Profesorul Patrick O'Mara îi ajută pe Stephen la geometrie. Pentru aceasta, mama lui Stephen îi plătește săptămânal patru dolari pentru o oră de meditații.

Experiență optică la ora de fizică. Alexei și un coleg al său determină cu ajutorul riglei unghiul razelor luminoase la întunecarea artificială.

dă, la limba engleză elevii citesc foarte rar textele autorilor. Dacă fac citeodată vreo prezentare a conținutului unei cărți, atunci ei citesc un scurt rezumat din comics-uri.

Stephen manifestă mult talent și energie în activitatea extrașcolară, și de aceea îi rămâne prea puțin timp pentru studiu. Este un foarte bun înotător și conduce cercul școlar. Consecința? Cu toate că profesorii îl consideră ca inteligent, el rămâne mereu în urmă la matematici și în general notele sale nu sînt mari. „Îmi pare rău — spune Stephen — dar încerc să învăț și eu cît pot...”

(Comentariul redacțional din „Life”)

Stephen Lapekas împreună cu Virginia Basile și Penny Danahue (la dreapta) dansează după orele de cursuri în cadrul cercului teatral de la YMCA. Iată-i executînd un „Rocking Cha”. Repetițiile pentru fiecare nou dans durează două luni; Stephen le consacră cîte patru ore pe săptămînă.

CITEVA MĂRTURII AMERICANE

● „...Sistemul sovietic de învățămînt este o mare forță care trebuie luată în considerație... Este clar că trebuie schimbată în mod radical atitudinea americanilor față de învățămînt și știință... Noi cheltuim în țara noastră fonduri de mizerie pentru învățămînt...”

H. WILCOX
secretar de stat adjunct al S.U.A.

● „În Rusia știința este considerată esențială pentru educația generală. Pot spune că rușii primesc o instrucție tip secolul XX, în timp ce în America tinerii primesc o instrucție de tip mijlocul secolului al XIX-lea.”

I. RABI
savant atomist american.

● „Amplioarea învățămîntului profesional în U.R.S.S. a produs asupra mea o puternică impresie. Uniunea Sovietică este un stat înaintat în domeniul pregătirii cadrelor.”

DAVID MORSE
director general al Organizației Internaționale a Muncii.

● „Călătoria mea în U.R.S.S. m-a convins de necesitatea stimulării interesului pentru școală în Statele Unite... S.U.A. trebuie să se ia la întrecere cu Uniunea Sovietică și în acest domeniu, în care au fost depășite.”

LAWRENCE DERTHICK
comisar federal pentru problemele învățămîntului din S.U.A.

● „Școlile americane sînt supra-aglomerate de ani de zile; copiii continuă să învețe în localuri improvizate, pe coridoare și în săli de clasă impropii... Majoritatea învățătorilor și profesorilor sînt plătiți mult prea puțin... Nivelul învățămîntului este izbitor de scăzut.”

SLOAN WILSON
scriitor american,
profesor la universitatea din Buffalo

● „...Principala vină a lipsei de eficiență a universităților americane aparține școlilor secundare care nu dau elevilor cunoștințele de cultură generală indispensabile pentru a putea trece în universitate la un învățămînt de specialitate... S.U.A. sînt singura țară mare în care învățămîntul secundar nu este o chestiune națională, ci una profesională...”

DR. G. P. SHELDON.
(Dintr-o scrisoare adresată ziarului „New York Herald Tribune”)

În orele libere, Alexei Kuțkov joacă pe terenul sportiv un meci cu aceeași hotărîre și elan cu care pornește la studiu. Acum 5 ani el a început să joace volei — unul din cele mai răspîndite sporturi în U.R.S.S. Astăzi, el este membru al echipei de tineret de volei.

Octavian ANGHELUȚĂ

„Proba de o

Ștefan CONSTANTINESCU

„Zi de odih

PENTRU MUNCITORII REȘITENI

La ora apariției rîndurilor de față, cele două mari panouri decorative pe care le reproducem mai sus vor împodobi poate interiorul Casei de cultură a Combinatului Metalurgic Reșița. Fotoreporterul nostru le-a surprins însă — mai ales compoziția „Zi de odihnă” — Ștefan Constantinescu — într-una din ultimele faze de lucru și ținut să-l înfățișeze pe pictor lingă pinza sa pentru a ne putea face mai evidente proporțiile impunătoare ale panoului. Sala de fi-tivități a Casei de cultură, și ea o construcție nouă, își va primi oaspeții — vrednicii metalurgiști reșițeni — în acest veșmint artistic de valoare, reflectînd imagini din însăși viața muncitorilor locali.

Pentru a-și realiza compoziția figurată intitulată „Proba oșei”, pictorul Octavian Angheluța a poposit vreme îndelungată uzinele metalurgice, a urmărit atent specificul procesului de producție peisajul industrial, atmosfera lui și, mai ales, a căutat să cunoască oamenii ce muncesc în uzină, psihologia lor și noul lor profil moral. Lucrarea lui Octavian Angheluța izbutește, astfel, să transmită forță fizică și morală a acestor stăpînituri ai focului și metalului, sugerînd simbolic, prin cîteva din personajele centrale, vigoarea impresionantă a constructorului socialismului: proba de oșel nu este, în lucrarea sa un simplu act mecanic de muncă, ci o contribuție conștientă la făurirea unor bunuri necesare poporului. De aici, impresia de grandioasă pe care o degajă panoul.

Ștefan Constantinescu s-a oprit asupra unui alt aspect de viață odihnă, în diversele ipostaze în care îi e oferită azi omului muncii. Compoziția nu mai e concentrată — ca în cazul celeilalte lucrări — jurul unei acțiuni unice și al unui punct central, ci cuprinde, asemenea unei fresce, diverse aspecte ale unei zile de recreație petrecute în aer liber: cîțiva oameni joacă șah, niște tineri dansează, alții joacă mingea, niște copii și-au găsit și ei de joacă prin iarbă...

Luminoasă, optimistă (și culorile pastelate servesc reliefului acestui element tonic al panoului), lucrarea arată vitalitatea și bucuria de viață a omului liber.

Cele două lucrări își datorează valoarea în primul rînd faptul că sînt rodul unei adîncite cunoașteri a vieții muncitorului și a lui însuși. Destinate a împodobi un lăcaș cultural muncitoresc, ele sînt dăruite din nou omului muncii care le-a inspirat, împlinindu-și astfel menirea artistică.

N CURÎND NOUA STAGIUNE

este cîteva zile, în exact aceeași seară și exact aceeași oră, treizeci și șase de gonor răsuna deodată în semlobscuritatea lor de spectacol, cortinele se vor trage în ri și pe scenele celor treizeci și șase de re ale noastre va începe să trăiască cea tină odraslă a teatrului românesc: stănea 1958-1959. Momentul acesta al deslerii stagiunii, familiar spectatorilor prin litarea lui anuală, e de fiecare dată plin de și în întrebări: ce va aduce noul an te- în dezvoltarea mai departe a teatrului ru, cu ce lucrări de valoare se va îmbogăți ajul noii dramaturgii românești, ce chipuri oameni înaintați ai zilelor noastre, ce nple de etică comunistă vom desluși pe nile vii ale scenelor și care din aspectele fiale ale construcției socialiste vor căpăta unvingătoare transpunere scenică? Acestor ebări, oamenii noștri de teatru se pregă- să le răspundă prin munca lor pasionată. ul nostru prin teatrele Capitalei are tocmai ul de a surprinde imagini cât mai proas- ale pregătirii noii stagiuni, în culisele și cenele citorva „temple ale Thaliei” bucu- ne.

★

pare, însă, că noi am fost mai grăbiți l unele colective teatrale. Porniți să ne șurăm investigațiile reportericești în zi- de la miezul lui august (socotind, pe t cuvînt, că pentru pregătirea deschiderii stagiunii și a premierei de inaugurare necesar cel puțin o lună și jumătate), am nevoiți să renunțăm la a poposi în unele re: porțile erau încă închise, telefoanele cțiilor și secretariatelor literare sunau în actorii se aflau încă în concediu. Activi- a artistică urma să înceapă abia în a doua ătate a lunii august. Fapt pe care l-am t pentru a-l transmite cu cuvenita obser- critică: concediile actorilor sînt prost ificate, masate în majoritatea lor spre itul verii, ceea ce duce în mod inevitabil pregătire superficială, în asalt, a deschi- stagiunii. Acestui fapt se datora, în iunile trecute, calitatea îndoielnică a unor tacole din primele săptămîni ale anului ral și în special — ceea ce e mai grav — ectacolului de inaugurare. Durata obiș- e de cîteva luni, cît necesită pregătirea asă a unui spectacol, i se substituie o — maximum — de repetiții înghesuite, șurate zi și noapte, obosind actorii, col- ind regizorul și realizind pînă la urmă e spectacol ce șchioapătă, susținut de un r cu o... dicție prea clară. Prin urmare, em că direcțiile teatrelor ar putea medita a formulă de organizare a concediilor care ermită ca distribuția premierei de deschi- să poată avea răgazul de a-și pregăti ihnă și temeinic spectacolul.

★

u poți intra în incinta Teatrului Național Caragiale” fără să te contaminezi de emoție infrigurată ce premerge marilor imente. Actuala sa stagiune se deschide ondiții excepționale și pentru a te convinge cest lucru e nevoie doar să lași să-ți alu- privirea de la artistul poporului pînă ltimul regizor de culise. Dacă interpelezi ricare din ei, primești același răspuns it și aferat, îndărătul cărula deslușești ascunsă mîndrie: „Scuzați-mă, sînt ocupat, regătim pentru turneul în Uniunea Sovie-

în urmare, ne pregătim pentru a duce uarea fără prietenă mesajul artei teatrale inești! Rostești aceste cuvinte și te simți i cuprins de trac: vom întoarce, la Chi- u, Zaporoje și Moscova, vizitele pe care ni l făcut celebrele teatre sovietice Mos- et, M.H.A.T., Teatrul Mic, și va trebui să zentăm cu cînste arta scenică a țării ăre. Misiune de înaltă răspundere. Într-a- r, nu prea avem timp de vorbă: repetăm, uim, vedem, și dimineața și după- ază, cele cinci piese cu care se pleacă — erisoare pierdută”, „Anii negri”, „Steaua ume”, „Revizorul”, „Bădăranii”. Pînă le mai mici roturi vor fi interpretate de tași ai primei noastre scene; perfecționăm acerite acestor piese în limba rusă (căci le vor putea fi auzite în rusă prin cască); nizăm o expoziție a teatrului nostru con- oran și pregătim cele cinci programe vor fi tipărite de asemeni în limba rusă; om avea și o insișă specială a turneului! , după o săptămîină de la deschiderea unii, vom pleca probabil în turneu. (Pre- vedeți, acest plural indică clar cum și rterul a fost contaminat de emoția gene- „cauza” turneului devenind oarecum și a sa).

oua stagiune din București? Despre aceasta

se va vorbi la întoarcerea Naționalului din turneul său de circa 30 de zile: se făgăduiește un repertoriu interesant, bogat în piese de actualitate. Le așteptăm cu nerăbdare.

★

Nevrînd să-și dezmință tinerețea, Teatrul Tineretului s-a dovedit a fi cel mai vrednic din Capitală: în prima săptămîină a lui august, piesa „Ultimul tren” a lui Eugen Mirea și Kovacs György prindea primul tren spre scena bucureșteană, sub conducerea regizorală a lui D. Neleanu. Socotim ca bine chibzuită alegerea în repertoriu a acestei piese: ideea înfrățirii naționalităților conlocuitoare din țara noastră și combaterea șovinismului, demascat în esența lui de clasă, oferă acestei lucrări o substanțialitate ideologică pe care realizarea sa artistică o valorifică. Colectivul actoricesc — după cele ce s-au putut vedea — nu-și precupește eforturile pentru reușita specta- colului. O inovație în munca regizorală: după o săptămîină de lectură la masă (îndeobște lecturile durează săptămîni de-a rîndul), actorii au urcat pe scenă și au început a studia rolul cu mișcarea cuvenită. Rezultatul se în- trevede: actorii se apropie mult mai repede de personaje, iar acestea prind viață de la primele repetiții.

Nu ne putem permite nici o apreciere cri- tică, în faza actuală a spectacolului: ar fi cu totul prematur. Ne exprimăm totuși, mai curînd sub formă de întrebare, o părere: ce ar fi fost dacă s-ar fi încercat o formulă mai inedită de distribuție, care să solicite actorii Teatrului Tineretului pe linia unor creații deosebite de ceea ce realizează ei de obicei? Oare consacrară definitivă a unor actori în unele roluri nu le limitează potențele arti- stice? Firește, sîntem convingiți că Al. Pop Marțian poate crea cu multă siguranță rolul negativ al avocatului Tiberiu Vlad, Emilia Cozachevici cel al soției timorate și deperso- nalizate, Cezar Rovințescu al afaceristului venal, Aurelia Sorescu al suaveli Julietă, dar parcă ar fi fost interesant ca noul regizor al Teatrului Tineretului să încerce, experimen- tal, o distribuție mai curajoasă, mai nouă. Mă rog, e o simplă sugesie.

Peste o săptămîină vom vedea spectacolul. Atunci, publicul și critica își vor spune cuvîntul. Pînă atunci, spor la muncă și urări de succes!

★

La Teatrul Municipal nu am poposit printre actorii pentru simplu motiv că — vorba mereu tînărului Caragiale — deși sublimi, lipseau cu desăvîrșire: repetițiile urmau să înceapă după 18 august. Un mic afiș dactilografiat și răs- pîndit generos în mai multe copii anunța pentru acea zi dezlănțuirea ofensivei pentru deschiderea stagiunii, cu primele repetiții ale pieselor „Recolta de aur” de Aurel Baranga și „Dansatoarea, gangsterul și șomerul” de Victor Birlădeanu (din 18 august pînă în 15 septembrie — nu e oare, repetăm, mult prea scurt timpul pentru a se asigura o bună pre- gătire a premierelor, chiar dacă acestea au mai avut cîteva repetiții la sfîrșitul trecutei stagiuni?)

Ne-am propus atunci să ne informăm despre „preludiile” tehnice ale deschiderii stagiunii și am aflat lucruri interesante. Spre o pîidă: pentru decorurile și costumele noilor spectacole se vor folosi materiale mai puțin costisitoare și, pe cît posibil, materiale din vechile decoruri și costume ale unor piese scoase din reperto- riu. Ce înseamnă aceasta? Vă dăm răspunsul în cifre: pentru spectacolul „Recolta de aur” costumele care ar fi costat 12.000 lei, vor costa acum circa 4.500 lei, la decoruri vor fi economii de 6.000 lei. Și nici decorurile, nici costumele nu vor fi acum mai puțin reu- șite. Cum se pot face economii? Iată și un alt exemplu, mai modest în aparență: husele în- tregului mobilier al teatrului se dădeau la curățat, în fiecare toamnă, la o cooperativă. Anul acesta, au fost spălate de personalul intern de serviciu: s-au economisit circa 6000 lei. S-au vîruiț foaierele și culisele și s-au efectuat unele mici lucrări de zidărie cu aju- torul personalului tehnic: în casa teatrului au rămas 11.000 lei. Și exemplele acestea le-aș mai putea continua dacă n-aș ține să mai comunic și alte aspecte ale pregătirii tehnice a noii stagiuni: turnanta uneia dintre scene este modificată, fosa scenei e reamenajată, lumina este îmbunătățită prin sporierea reflec- toarelor.

La 15 septembrie sălile Municipalului vor fi gata să-și primească — în haină de gală — oaspeții.

★

Peste o săptămîină deci, în sălile teatrelor din țara noastră.

Sanda FAUR

Fotografii de A. LOVINESCU

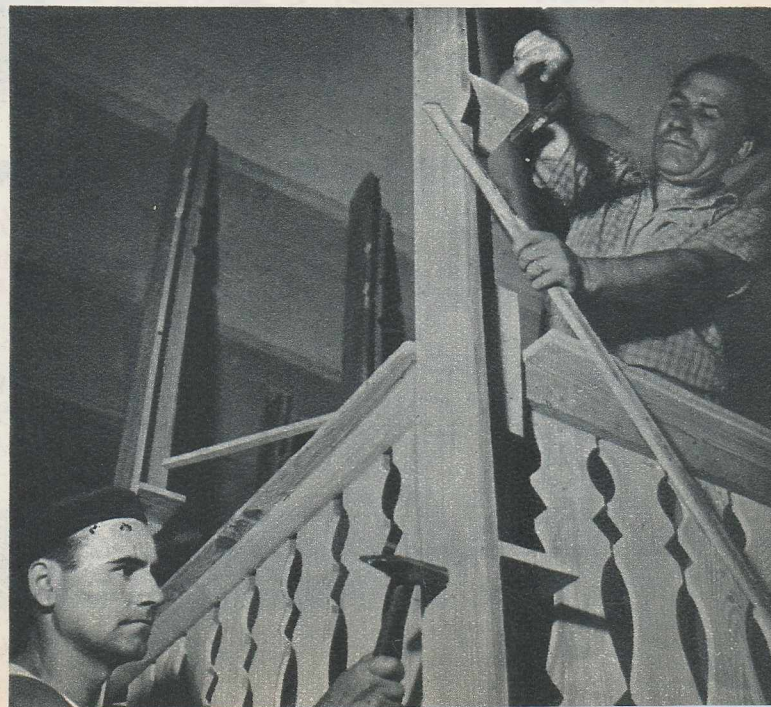

Actorii Naționalului se pregătesc febril — sub conducerea re- gizorului Sică Alexandrescu — pentru turneul ce-l vor între- prinde în curînd în Uniunea Sovietică.

La Teatrul Tineretului se repetă „Ultimul tren”.

Cerdacul acesta îl veți putea vedea pe... scena Teatrului Municipal.

Cooperativa „Voința” ARAD

produce:

CARUCIOARE PENTRU COPII

sport și landou matlasat,
UMBRELE ÎN DIFERITE SORTIMENTE PENTRU
FEMEI, BĂRBAȚI ȘI COPII

De asemeni execută umbrele mari pentru
plaje și grădini

Cooperativa
„Voința”
Timișoara

produce:
POȘETE — diferite forme și culori,
serviete școlare și tip „Diplo-
maf” din vinilin și piele.
SECȚIA FRÎNGHERIE ȘI SFORI
produce diferite articole de spe-
cialitate din cînepă:
frînghii de cardă, pătrate, pentru
lift și harnașamente.

FABR. I.P.M.S.
R.A.D.S. R.P.R.

În Atenția colectivelor sportive

ÎNȚEPRINDERE A I.P.M.S. DIN ARAD

STR. I. CALVIN nr. 60

primește comenzi pentru
insigne sportive;
premii sportive (cupe, plachete,
medalii), diferite modele de legă-
turi metalice pentru schi.
Execută la cerere orice fel de
insigne.

T.A.P.L. Timișoara

Vizitați
Restaurantul „TIMIȘOARA”

BOGAT SORTIMENT DE PREPARATE
CULINARE, VINURI ALESE

muzică,
dans
antren

Mame

la dispoziția voastră
pentru sănătatea
copiilor voștri

Calciu griș, fosfarin, fulgi
de ovăz, porumbin, griș
sterilizat

O.G.L. ALIMENTARA
Timișoara

Cuvinte încrucisate

CU ȘI FĂRĂ PREFIX

ORIZONTAL :

1) Direcție cu pre-
fix — Prefix pen-
tru prefix. 2) Pre-
fix care poate fi
și editură de stat
— Profesor cu
prefix. 3) Restă-
bilitate tot cu pre-
fix — Nicolae ma-
turizat. 4) Apasă
cu prefix (fig.) —
Deschis (fig.). 5)
Medic și istoric în
vechea Eladă (sec.
V î.e.n.) — Con-
juncție. 6) Frun-
taș — Stat ame-
rican — Bufet cu
prefix. 7) Țintă din două prefixe
— Zar — Pronume. 8) Joc cu
32 de cărți — Lansat fără pre-
fix. 9) Imprimat fără prefix
— Tinăr poet român. 10) Ovine
— Suprafață — Demnitate —
Prepoziție. 11) Parte cu pre-
fix dintr-un joc sportiv — Lux.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1							E		P	R	E	
2			P	R	E	P	A	R	A	T	O	
3							A	T	E		N	A
4							V		F	R	A	N
5							E	S	I			S
6	A	S		S				E	X	P	R	E
7			F	E			C			E		
8			I	R	E		E			S		
9			N	P	R		T			T	A	
10	O	I		A	R			A	N			A
11	R		R							F	A	S

VERTICAL :

1) Excepție cu
prefix — Conjuncție. 2) Institut
de învățămînt superior — Parte
dintr-un întreg în tehnică sau
administrație. 3) Jumătate din-
tr-o nuvelă de Vasile Alecsandri
— Firicel de iarbă uscată. 4)
Adverb — Brîu. 5) Abreviații
cu prefix. 6) Cunoscut oraș in-
dustrial — R. 7) Corăbii nau-

fragiate — Interjecție. 8) Ca
Lipsă de ploaie. 9) Nu lipsă
din temă — Nicolae Filim
10) Soare — Boală la cai.
Vulcan în Sicilia — Lipsește
la unii casieri. 12) Compoz
român — Document. 13) Ex
cu prefix — Numeral.

DEZLEGAREA JOGULUI „VIAȚĂ BERĂ” APĂRUT ÎN NUMĂRUL 1 CEDENT

ORIZONTAL : 1) Prietenie —
Aer — Ape — Pro. 3) Ca — Alice —
4) Eliberatori. 5) Afiș — Jar —
E — Ol — Sin — Al. 7) Sas — Pe-
Edi. 8) Tr — Soc — Imaș. 9) Imp-
lism. 10) Capitalist. 11) At — Colo-

LA 5 ȘI 20 ALE FIECĂREI LUNI APARE

R E B U S

REVISTA IUBITORILOR DE PROBLEME DISTRACTIVE

SFATURI practice

CUM SE ASIGURĂ BUNA REUȘITĂ A CONSERVELOR

M-aș supăra foc dacă mi-ar spune
cineva că nu știu să fac conserve. Cu
toate acestea, trebuie să recunosc că nu
totdeauna conservele mele sînt reușite.
Mă necăjesc mai cu seamă cu legumele,
care ori îmi ies prea tari, de nu le pot
mîncă, ori mucegătesc în borcan și
trebuie să le arunc. Ceva trebuie să fie
la mijloc, mi-am spus. Poate că încă-
perea în care le păstrez — cămara —
nu e bună, sau — mai știu eu? — poate
că... n-am noroc la conserve...

Așa gîndeam, pînă în ziua cînd am
văzut-o pe prietena mea Vetuța desfă-
cînd, în aprilie, un borcan cu fasole
conservată care părea că atunci fusese
culeasă de pe vrej.

— Ce cămară bună trebuie să ai tu
— i-am spus — dacă ți se păstrează atît
de bine conservele!

— Cămara mea? Dar e la fel ca și a
ta — mi-a răspuns ea. Nici o deosebire.
Cred însă că nu cămara e de vină că
nu țin conservele, ci felul cum le pul.
— Cum, adică? — am întreat-o eu
cu țîfnă.

— Nu trebuie să te superi, că nici
nu știam la început. Uite, de pildă, s-
spui de unde îei tu legumele pe
conserve și cît timp le ții după ce
fost culese?

— Ce vorbă e aia „de unde le iei”
De la Aprozor sau direct de la pro-
dor. Iar de țînut nu le țin nici o zi
ce le-am cumpărat. Rar se întîmplă
le fierb a doua zi.

— Vezi tu — mi-a explicat Ve-
— cam de-aici se trage stricarea cor-
velor tale.

Am privit-o cu ciudă, dar și
curioasă.

— Da — a continuat ea — uitați
legumele acestea au fost culese cu
înainte și, dacă le mai ții și tu în
zi pînă le fierbi, ele nu se mai pot fi
proaspete — așa cum trebuie să fie
tru conserve — ci prind a se ve-
ba chiar a fermenta. Eu una îmi pr
legumele pentru conserve fie din
din grădină, fie de la un transport

moda

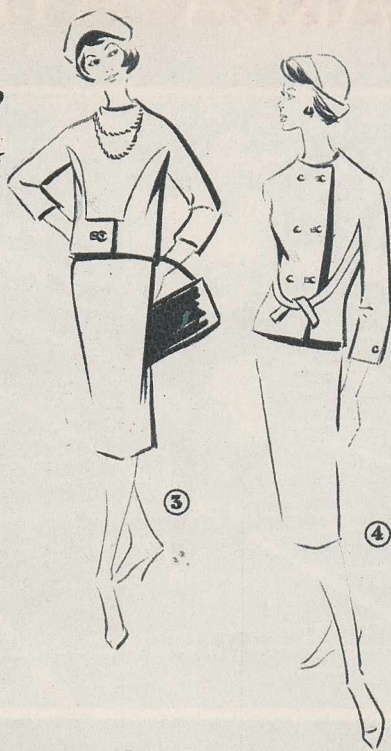
**pentru primele zile
de toamnă**

1

2

3

4

5

...sosit pe platoul plefei. Aleg
ele pe cele mai tinere, le spal
le pun imediat la fier.

...adevarat — am recunoscut —
m-am gindit la acest lucru. S-ar
ca asta sa fie cauza insucceselor

...tel ca nu e numai asta — a con-
Vetufa. Poate fi leguma oricft
aspata si oricit de tinara, daca nu
o fierbi cum trebuie, tot acolo
...Vreau sa spun ca daca nu astupl
lită bagare de seama borcanele si
u scofi tot aerul din ele printr-o
fierbere serioasa, degeaba. Ba, la
...dupa un rastimp, le mai fierbi
ca sa fii sigura ca n-a mai ramas
o de aer inaintu.

...i oft timp le fierbi ca sa le scofi
ul? — am intrebat-o.

...supa cum sint borcanele de mari.
e mici sau inguste le fierbi cam
s. Pe celalalte mai mari sau mai
cam un ceas si jumătate. Si, daca
nceput ai grija sa pui in cazanul
e le fierbi si cite o lingura de
ntru fiecare litru de apa — ca sa
i mai mult temperatura — nu mai
oie sa repeti operatia. Mergi la

...ascultat-o pe Vetufa si m-am ho-
a anul acesta sa fac si eu ca ea.
l, am sau n-am... noroc la con-

JOSIANA

Cea mai practica si utila linuta
pentru inceputul toamnei este rochia
cu jacheta din acelasi material si rochia
din doua piese, confectionate dintr-o
stofa supla, dintr-un shantung, bourette,
sau chiar din olanda.

1 Rochie usor cambrata in talie, cu
fusta evazata din cusaturile laterale.
Crejurile din fata se prind in cupa ce
pormește o data cu rascrotala minecilor.
Cei doi nasturi sint incheiati cu o
butoniera laia.

Jacheta simpla, dreapta, este strinsa
mai jos de talie cu un cordon legal.

2 O rochie tinereasca cu talia marcata
mai sus de linia ei prin cordonul
terminal in fata cu o mica fundă. Cor-
sajul se incheie cu nasturi mici la spate.

Jacheta scurta, cu revere clasice, este
degalat pensata.

3 O linie moderna la rochiile din doua
piese. Jacheta se incheie la spate cu
un fermoar.

4 Alt model de rochie in doua piese.
Cupa originala, ce pormește de sub
minect, se prelungeste si se leaga in fata.
Jacheta se incheie la doua rinduri de
nasturi.

5 Inca un model de rochie cu jacheta.
Rochia, croita princessa, are peste
bust doua buzunare-clape, completate cu
cite o pensă libera. Croiala rotunda a
gitului despicata in fata.

Jacheta, originala, se incheie cu un
singur nasture la git.

**Butoni
de mansete**
pentru bărbați și femei, într-o gamă
bogată în forme, desene și culori

Ace de cravată
emalate în diferite modele
produse de

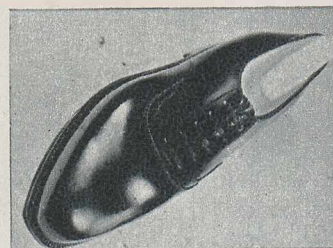
Intreprinderea I.P.M.S. ARAD
Se găsesc de vânzare la toate magazinele de stat

UZINELE NIKOS BELOIANNIS-TIMIȘOARA

produc

**ÎNCĂLȚĂMINTE PENTRU BĂRBAȚI ȘI COPII
CU TALPĂ: BOVINE, MONOLIT, MICROPOROS
ȘI CAUCIUC**

**DURABILĂ — ELEGANTĂ — COMODĂ
SORTIMENTE VARIATE**

De vânzare la toate magazinele de stat

**O. C. L. ALIMENTARA
Arad**

vinde

în toate unitățile sale,
într-un bogat sortiment:
produse zaharoase, vinuri
lichioruri, băuturi spir-
toase și paste făinoase.

APE MINERALE

Un pahar de apă minerală, un izvor de sănătate!

Cereți la magazinele de specialitate ape minerale
de masă și medicinale.

CONFRUNTAREA ATLEȚILOR EUROPENI

Lolanda Balaș a sărit 1,77m înălțime, obținând titlul de campioană europeană la această probă.

De curând au luat sfârșit la Stockholm Campionatele Europene de atletism, care au impus din nou atenției lumii pe sportivii din U. R. S. S. și ai țărilor de democrație populară.

Nu vom reveni cu amănunte tehnice asupra probelor acestei mari competiții europene. Presa cotidiană a prezentat rezultate și comentarii la timpul potrivit. Nu putem însă ca în cadrul acestor câteva rânduri să nu subliniem comportarea atleților sovietici, cărora campionatele de la Stockholm le-au prilejuit încă o dată confirmarea înaltei valori pe care au demonstrat-o în întâlnirea bilaterală U. R. S. S. — S. U. A., terminată, după cum se știe, cu victoria echipei Uniunii Sovietice. De altfel, acest lucru îl consemnează și punctajul obținut de echipa atleților sovietici — 288 puncte — care îi situează pe primul loc în clasamentul campionatelor.

Pe aceeași linie a valorilor ridicată au mers și sportivii polonezi care au obținut 97 puncte și locul IV după echipele R. D. G. — R. F. G. (echipă unită) pe locul II cu 139 puncte și Anglia — locul III cu 130 puncte.

Pe locul VI, după Suedia care

E. Ermolaeva (U. R. S. S.) la finisul cursei de 800 m, pe care a câștigat-o. Ea este urmată de Diane Leather (Marea Britanie) și D. Levijkaia (U. R. S. S.).

a totalizat 40 puncte, s-a clasat echipa R. Cehoslovacă la o diferență de numai 9 puncte.

Vorbind de reprezentanții noștri, deși am prezentat numai șapte atleți, am ocupat locul al 12-lea din numărul total de 27 țări participante.

Avem satisfacția de a aminti că printre titularii campionatelor se află și reprezentanta țării noastre, Lolanda Balaș, care cu performanța de 1,77 m la săritura în înălțime — cifră ce depășește cu 10 cm recordul campionatelor — s-a situat pe primul loc al acestei probe.

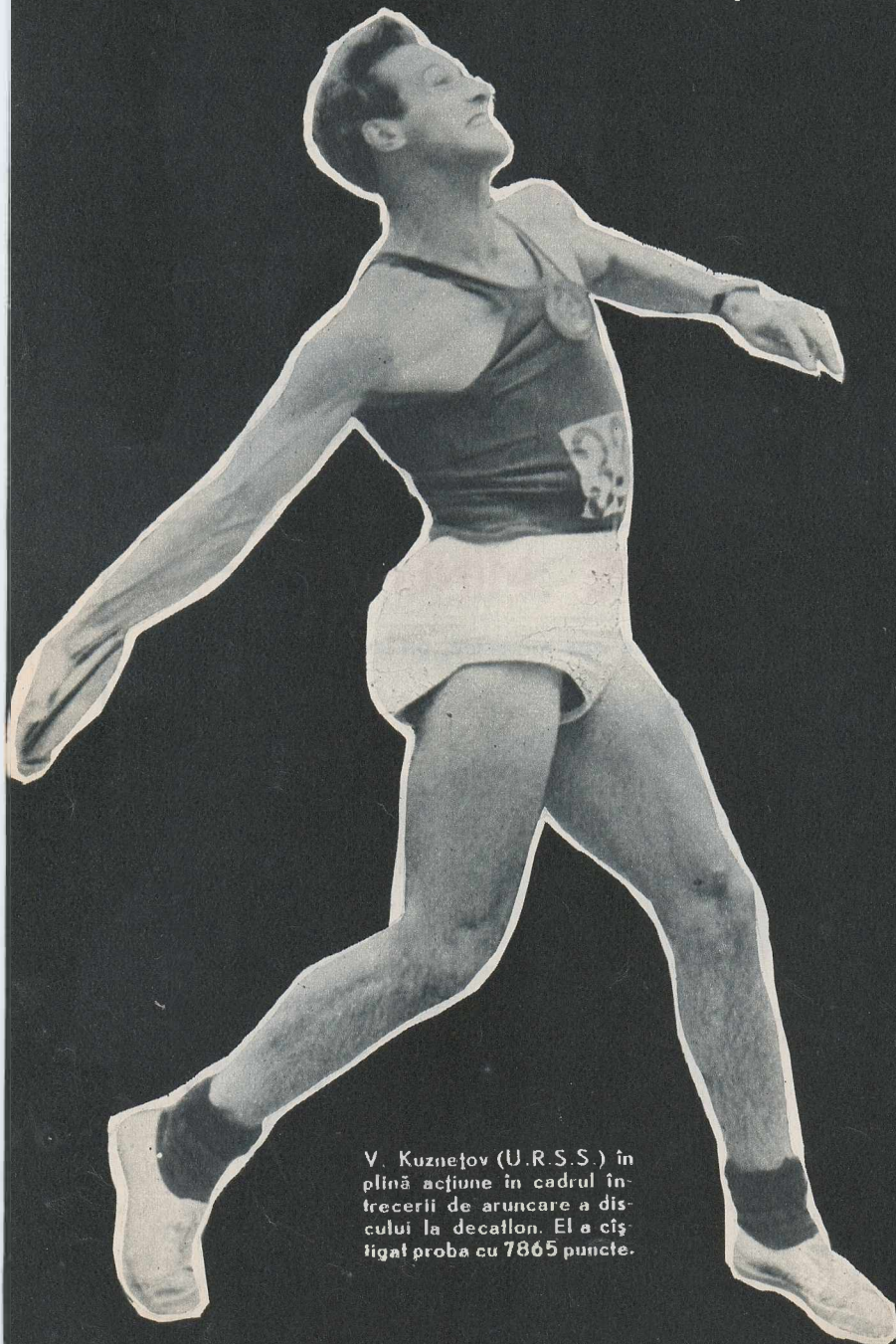
O remarcabilă performanță realizată la această competiție atletică o constituie noul record mondial la 50 km marș al sovieticului Maskinkov. Tot un atlet sovietic, S. Popov, a fost acela care a realizat cel mai bun rezultat din lume la maraton.

S. Popov (Uniunea Sovietică) rupe așa la sosire, câștigând astfel întrecerea de maraton cu cel mai bun timp din lume: 2 ore și 15 minute.

T. Press (U. R. S. S.) în mijloc, după ce a câștigat întrecerea finală de aruncare a discului, împreună cu K. Hausmann (Germania) și S. Merțova (R. Cehoslovacă), care a ieșit a doua.

E. Piatkowski (R. P. Polonă) învingător în finala de aruncare a discului bărbați.

V. Kuznetsov (U. R. S. S.) în plină acțiune în cadrul întrecerii de aruncare a discului la decathlon. El a câștigat proba cu 7865 puncte.

ÎN JURUL GLOBULUI

VĂ PREZENTĂM R. P. BULGARIA

La 9 septembrie, poporul frate bulgar sărbătorește cea de-a 14-a aniversare a eliberării sale de sub jugul fascist. Cu 14 ani în urmă, în condițiile vijelioasei înaintări a Armatei Sovietice, s-a desfășurat insurecția populară antifascistă, sub conducerea Partidului Comunist Bulgar, când a fost alungată de la cîrmă iri clica trădătoare monarho-fascistă, creîndu-se astfel premisele dezvoltării Bulgariei spre o viață nouă, socialistă.

În luminoșii ani ai puterii populare, poporul bulgar a reușit să realizeze strălucite pe calea transformării țării dintr-o semicolonie într-un stat independent, cu o economie înfloritoare.

Despre înaintarea impetuoasă a R.P. Bulgaria, sub conducerea Partidului clasei muncitoare pe drumul construcției socialiste, vorbesc în hipul cel mai convingător cifrele și mai jos:

● Cel de-al 2-lea plan cincinal al Bulgariei (1952—1957) a fost îndeplinit cu succes. În 1957 producția industrială globală a crescut cu 70 la sută față de anul 1952, iar față de anul 1939, producția a sporit cu 7 ori.

● În timp ce în anul 1956, producția în Grecia a crescut de numai 9 ori față de anul 1939, iar în Turcia de numai 2,6 ori, în R.P. Bulgaria, în aceeași perioadă, producția a crescut de 6,7 ori.

● Se dezvoltă cu succes electrificarea țării. În cadrul celui de-al doilea cincinal au fost puse în funcțiune centrale electrice cu o putere globală de 288.000 KW. Demn de elevat este faptul că, în prezent, se produce, în 36 de zile, atîta energie electrică cît se producea într-un înreg an — 1939.

● 99 la sută din suprafața arabilă a țării aparține sectorului socialist, inclusiv suprafața deținută de gospodăriile agricole de stat.

● Nenumărate sînt bunurile de arg consum produse de industria socialistă bulgară. Iată cîteva dintre ele: Procilina — antibiotic; motocele „Balkan”; aparate de răcit produse de uzinele „Voroșilov” din Sofia; frigider fabricate la uzina „Anton Ivanov” din Sofia.

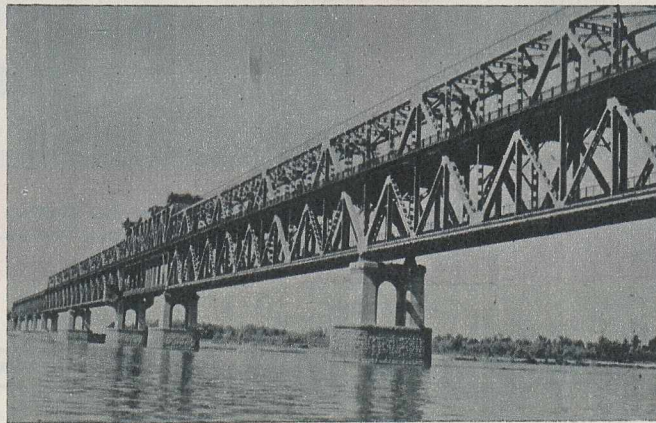
● În prezent, la 10.000 de locuitori revin 54 de studenți, în timp ce în 1939, reveneau abia 16.

● Pînă la eliberare, în Bulgaria se importau pînă și cuie, lopești și frîncoape. În prezent se produc printre altele: combine, turbine, locomotive electrice, vase maritime. O bună parte din utilajul și mașinile produse în R.P. Bulgaria se exportă în țările socialiste, ca și în R.A.U., India etc.

● Față de anul 1952, în 1957 venitul național al populației a crescut cu 46 la sută.

În fața poporului bulgar stă acum sarcina mareașă a îndeplinirii cu succes a celui de-al 3-lea plan cincinal, ale cărui directive au fost stabilite la Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Bulgar.

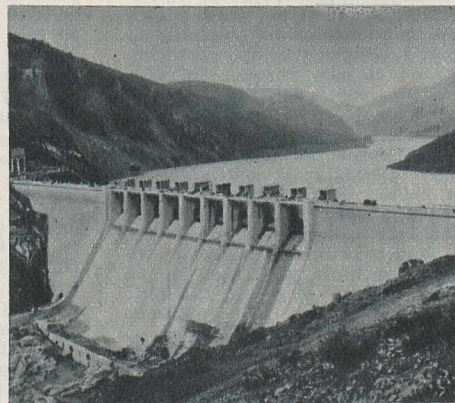
Prezentăm în pagina de față cîteva imagini din Bulgaria de azi.

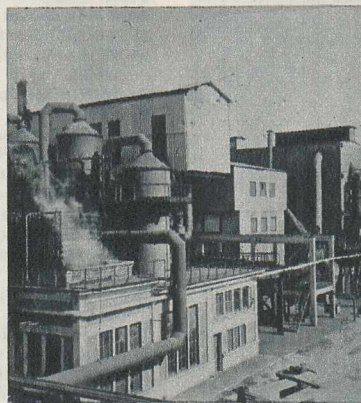
„Podul Prieteniei” — simbol al colaborării frățești dintre poporul român și poporul bulgar.

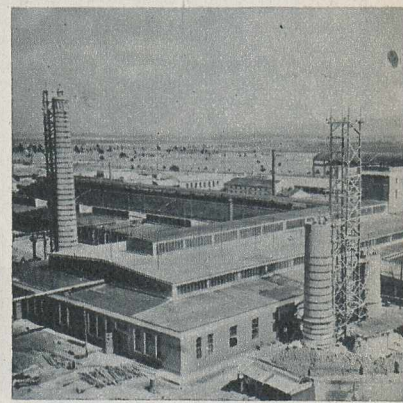
Pinzeturi, țesături mai bune și mai frumoase pentru oamenii muncii. Sub această lozincă muncesc harnicele țesătoare ale combinatului textil „Marifa” din Varna.

Barajul hidrocentralei „Studen Kladenets”, un puternic izvor de energie electrică pentru industria și agricultura Bulgariei populare.

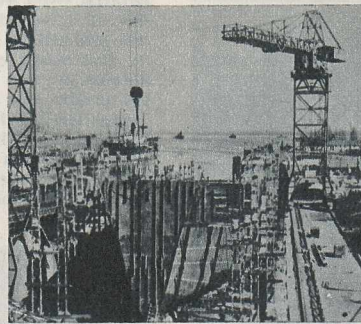
Fotografia înfățișează doar o părticică — secția de fabricare a acidului sulfuric — din marele combinat chimic din Dimitrovgrad.

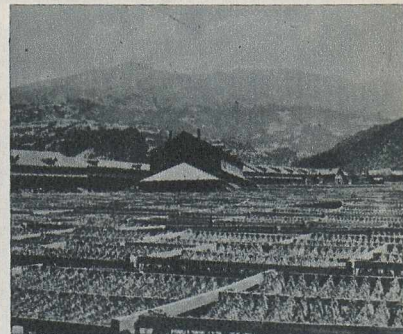
O construcție industrială de o deosebită importanță economică: fabrica de produse refractare din orașul Elin Peľin.

Minunatul litoral bulgar este vestit în toată Europa. Fotografia ne arată o parte a plajei centrale din orașul Varna.

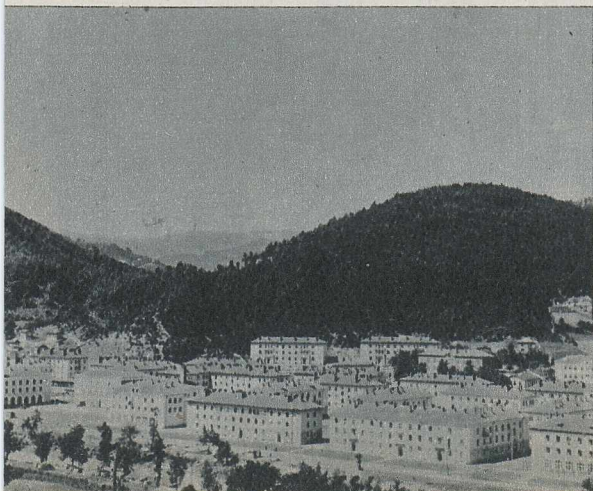
Industria construcțiilor navale a luat un mare avînt în anii puterii populare. Unul dintre șantierele navale cele mai moderne este acela din orașul Varna, purtînd numele lui Gheorghî Dimitrov.

Tutunul este o importantă bogăție a poporului bulgar. Iată cum arată o uscătoare modernă de tutun din satul Rila, raionul Stanke Dimitrovo.

Vesele, luminoase, pline de soare sînt locuințele pe care statul socialist bulgar le-a construit pentru oamenii muncii din orașul industrial Rudozem.

Sub soarele luminos al socialismului, arta populară bulgară înflorește neîncetat. Aceste tinere dansatoare, îmbrăcate în pitorești costume naționale, fac parte din ansamblul de amatori al unei întreprinderi din orașul Tolbuhin.

REDAȚIA: București, Piața Săcizii. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 7.60.10 Int. 1744. ABO-NAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion Vulpesco
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Săcizii „I. V. Stalin”.

La finalul probei de 8+1 din cadrul Campionatului de canotaj academic juniori, lupta mare s-a dat între echipajele Voința Timișoara (tricouri albe) și C.S.S. București. Victoria a revenit celor de la C.S.S. București.

Gol! Nu! Arbitrul nu l-a acordat. Birtașu, portarul Progresului București a reușit să scoată balonul în corner.

Obstacolul nr. 2 a fost trecut. Dar cine nu mai are de înfruntat concurenții până la terminarea cursei

Fotografie AGERPRES

Cei cu inițiativă și-au adus cu ei și binoclurile, pentru a urmări pe parcurs probele de canotaj academic

SĂPTĂMÎNA SPORTIV

„Bun e și televizorul ăsta” — și-au spus mulți dintre cetățenii Capitalei, duminică trecută. Dar au fost alți cetățeni, adevărații amatori ai sportului, care, trecând peste vicisitudinile naturii — a plouat aproape în fiecare zi în cursul săptămânii trecute și mai ales duminică și luni după-amiază — au ieșit totuși pe terenurile de sport pentru a-și încuraja sportivii și echipele favorite.

Astfel, unii spectatori de care vorbeam au avut de înfruntat ploaia pe Stadionul „23 August” la meciurile de fotbal dintre C.C.A. — Știința Timișoara (2—0) și Progresul București — Știința Cluj (4—1), iar alții, cei care au participat la probele din prima și a doua zi a Concursului hipic internațional, scrutând cerul, nu știau, din aceeași cauză, dacă să mai rămână — doar va sta ploaia — sau să plece.

Spectatorii Campionatelor de canotaj academic juniori, de la Snagov, și-au pus aceeași întrebare: va veni sau nu va veni ploaia? Și n-a venit, decât așa, în câteva picături, pentru a saluta pe tinerii canotori.

Cei de la box au fost mai norocoși. Deși norii întunecau cerul, nici sîmbătă și nici duminică seara — prima și a doua zi a „Turneului celor 4” — nu a plouat. Și aceasta a făcut ca înfîlnirile din cadrul turneului să se desfășoare fără acea crispare pe care o provoacă așteptarea unui lucru neplăcut. Căci, fără îndoială, ploaia atât de dorită de muncitorii ogoarelor este lucrul cel mai rău venit pentru o manifestare sportivă. Și mai ales pentru o competiție de talia Concursului hipic internațional, unde concurenții — cai și călăreți — au avut mult de suferit de pe urma terenului devenit extrem de moale. Astfel, se face că la unul dintre cele mai dificile obstacole, fără să mai vorbesc de altele, au fost mulți cai care au doborât barele. Cu toate acestea, au fost înregistrate rezultate bune și satisfacția noastră este cu atât mai mare cu cît reprezentanții Republicii Populare Române au dominat, lupta pentru primele locuri dîndu-se între ei.

Primele patru locuri la proba de deschi dere obstacole, care s-a desfășurat duminică dimineață și după-amiază, au revenit romînilor în următoarea ordine: 1) Ale-

xandru Longo, pe calul Sucitu, cu 0 puncte penalizare, timp 1:04,0; 2) Iosif Molnar, pe Pîrlig, 0 puncte penalizare, timp 1:04,7; 3) Vasile Pînciu, pe Nor, 0 puncte penalizare, timp 1:04,8; 4) Vasile Pînciu, pe Tador, 0 puncte penalizare, timp 1:05,0. Primele locuri au fost cîștigate de reprezentanții noștri și la probele de dresaj categoria mijlocie și ștafeta R.P.R.

Un timp bun și locul doi au revenit călăreților polonezi la ștafeta R.P.R., în cadrul căreia au avut o comportare bună, deși au dărfat două bare.

Amintim de călăreții Sembra Frantisek (Cehoslovacă), pe calul Ivo, care a ocupat locul 1 la dresaj categoria mijlocie, de Manfred I. schman, Helmut Weidner (R.D.G.), Jerski (Polonia), Bowski (R.P.P.), Lazar Dakov (R.P.B.) care împreună cu Pînciu Vasile, Virgil Bărbuceanu și Gh. An (R.P.R.) și-au împărțit primul loc la proba de precizie. Aceasta pentru că din cauza ploii de care vorbeam n-a mai putut avea loc barajul pentru desemnarea cîștigătorului.

Am insistat asupra concursului hipic, deoarece acesta, pe lângă participarea unor valoroși călăreți și cai din mai multe țări — R.P.R., R.D.G., R.C. slovacă, R.P.B., R.P.P. și Italia — a constituit, frumusețea și spectaculozitatea probelor, cel mai semnificativ eveniment sportiv intern al săptămînii.

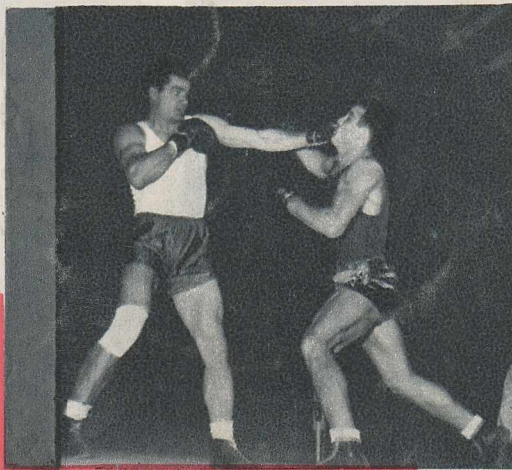
★

Ziarele au informat cititorii de desfășurarea și rezultatele celorlalte manifestări sportive, dintre care unele am amintit în trecut și noi. Considerăm totuși datoria noastră a semnala atitudinea negativă a unora dintre activiștii vieții sportive. Ne referim la Bolea Ion de la Federația de Box, care, atunci cînd i-am cerut unele lămuriri privind cazarea boxerilor din provincie, a sărit, cum s-ar spune, ca ars: „lăsați-ne în pace. Ce vă băgați nasul peste tot? Ce ne dați voi sfaturi?”. Vreau să amintesc tot. Bolea Ion că presa, în care își are locul și cea sportivă, în sarcinile și obligațiile ei scoaterea la iveală a viciilor și sugeriile pentru îndreptarea lor. De bună funcționare a unui for sportiv nu se interesează numai noi. Bolea Ion, ci toți sportivii și susținătorii lor.

Un alt caz este acela al tov. D. Dimulescu, arbiter de box, care arbitruind meciul dintre M. Trancă (nume) și Dănilă Done (Metalul) din cadrul „Turneului celor 4” nu a intervenit atunci cînd de foarte multe ori M. Trancă îl ținea pe Dănilă Done. A fost nevoie de intervenția gălăgioasă a publicului pentru ca D. Dimulescu să-și aducă aminte că se află pe ring și să intervină.

R. SCUI

Fotografii de S. STEINER și Dan BÎRLĂDEA

Deși se pare că Petre Zaharia domină, totuși, pînă la urmă, campionul european Gh. Negrea își va aduce judeca victoria.

Boxul, ca și alte discipline sportive, își are pasionații lui. Și cînd ești și antrenorul celui care boxează, cum este cazul lui C. Nour, pasiunea este și mai mare. →

PREȚUL EXEMPLARULUI 2 LEI

